

Bruksela, 2 maja 2023 r.
(OR. en)

8898/23
ADD 1

ENV 437

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Komisja Europejska
Data otrzymania:	28 kwietnia 2023 r.
Do:	Sekretariat Generalny Rady
Dotyczy:	Załącznik do DECYZJI KOMISJI z dnia XXX r. ustanawiającej kryteria oznakowania ekologicznego UE dla chłonnych środków higienicznych i kubeczków menstruacyjnych wielokrotnego użytku

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument D088269/02 - Annex I.

Zał.: D088269/02 - Annex I

PL
ZAŁĄCZNIK I

**Kryteria przyznawania oznakowania ekologicznego UE chłonnym środkom
higienicznym**

Kryteria oznakowania ekologicznego UE są ukierunkowane na chłonne środki higieniczne dostępne na rynku, które są najlepsze pod względem efektywności środowiskowej. Kryteria dotyczą głównych czynników wpływu na środowisko związanych z cyklem życia tych produktów i kładą nacisk na aspekty gospodarki o obiegu zamkniętym.

Wymogi w zakresie oceny i weryfikacji

Aby oznakowanie ekologiczne UE zostało przyznane konkretnemu produktowi, musi on spełniać każdy z wymogów. Wnioskodawca przedstawia pisemne potwierdzenie spełnienia wszystkich kryteriów.

W ramach każdego kryterium podano szczegółowe wymogi w zakresie oceny i weryfikacji.

W przypadku gdy w celu wykazania zgodności z kryteriami wnioskodawca jest zobowiązany do dostarczenia deklaracji, dokumentacji, analiz, sprawozdań z badań lub innych dowodów, mogą one pochodzić odpowiednio od wnioskodawcy lub od jego dostawcy (dostawców).

Właściwe organy uznają na zasadzie preferencyjnej zaświadczenia wydane przez organy akredytowane zgodnie z właściwą normą zharmonizowaną dla laboratoriów badawczych i kalibracyjnych oraz weryfikację przez organy akredytowane zgodnie z właściwą normą zharmonizowaną dla organów certyfikujących produkty, procesy i usługi.

W stosownych przypadkach można stosować metody badania inne niż metody wskazane dla każdego z kryteriów, jeżeli właściwy organ oceniający wniosek uzna je za metody równoważne.

W stosownych przypadkach właściwe organy mogą wymagać odpowiedniej dokumentacji uzupełniającej i mogą przeprowadzać niezależne weryfikacje.

Właściwe organy należy powiadamiać o zmianach dostawców i miejsc produkcji w przypadku produktów, którym przyznano oznakowanie ekologiczne UE, załączając odpowiednie informacje umożliwiające sprawdzenie ciągłej zgodności z kryteriami.

Warunkiem wstępnym jest spełnienie przez produkt wszystkich odpowiednich wymogów prawnych państwa (państw), w którym (w których) produkt ma zostać wprowadzony do obrotu. Wnioskodawca oświadcza, że produkt spełnia ten wymóg.

Wraz z wnioskiem o przyznanie oznakowania ekologicznego UE przekazuje się następujące informacje:

- a) opis produktu ze wskazaniem masy poszczególnych jednostek produktu i masy całkowitej produktu;
- b) opis opakowania handlowego, w stosownych przypadkach ze wskazaniem jego masy całkowitej;
- c) opis opakowania zbiorczego, w stosownych przypadkach ze wskazaniem jego masy całkowitej;

- d) opis oddzielnych części składowych ze wskazaniem masy tych poszczególnych części;
- e) części składowe, materiały i wszelkie substancje zastosowane w produkcie ze wskazaniem masy poszczególnych substancji oraz, w stosownych przypadkach, numerów CAS poszczególnych substancji.

Do celów niniejszego załącznika stosuje się następujące definicje:

- 1) „dodatki” oznaczają substancje dodawane do części składowych, materiałów lub produktu końcowego w celu poprawy lub zachowania niektórych jego właściwości;
- 2) „biopochodne tworzywo sztuczne” oznacza tworzywo sztuczne, do produkcji którego wykorzystano surowce biopochodne. Podczas gdy konwencjonalne tworzywa sztuczne wytwarza się z zasobów kopalnych (ropy naftowej i gazu ziemnego), biopochodne tworzywa sztuczne wytwarza się z biomasy. Biomasa pochodzi obecnie głównie z roślin uprawianych specjalnie w celu wykorzystania ich jako surowce zastępujące zasoby kopalne, takich jak trzcina cukrowa, rośliny zbożowe, rośliny oleiste, lub źródeł niespożywczych, takich jak drewno. Inne źródła to odpady organiczne i produkty uboczne, takie jak zużyty olej spożywczy, wyciąg z trzciny cukrowej i olej talowy. Tworzywa sztuczne mogą być w całości lub częściowo wytwarzane z surowców biopochodnych. Biopochodne tworzywa sztuczne mogą być zarówno biodegradowalne, jak i niebiodegradowalne;
- 3) „masa celulozowa” oznacza materiał włóknisty składający się głównie z celulozy, uzyskiwany w wyniku przetwarzania surowców ligninowo-celulozowych przy użyciu jednego lub kilku roztworów wodnych roztwarzających lub wybielających środków chemicznych;
- 4) „część składowa” oznacza jeden lub kilka materiałów i produktów chemicznych, które razem pełnią pożądaną funkcję w chłonnym środku higienicznym, między innymi warstwa pochłaniająca, środki klejące lub zewnętrzna folia zabezpieczająca;
- 5) „opakowanie kompozytowe” oznacza jednostkę opakowania składającą się z co najmniej dwóch różnych materiałów, z wyłączeniem materiałów wykorzystanych w etykietach, zamknięciach i zabezpieczeniach, które nie mogą być ręcznie oddzielone i tworzą w związku z tym integralną całość;
- 6) „opakowanie zbiorcze”, zwane również „opakowaniem drugorzędnym”, oznacza opakowanie mające stanowić w punkcie sprzedaży zestaw określonej liczby towarów jednostkowych, niezależnie od tego czy są one sprzedawane w takiej postaci użytkownikowi końcowemu, czy też służą zaopatrywaniu punktów sprzedaży lub tworzeniu jednostek magazynowych lub dystrybucyjnych, oraz takie, które można zdjąć z produktu bez naruszania jego cech;
- 7) „zanieczyszczenia” oznaczają pozostałości, substancje skażające i zanieczyszczające itp. z produkcji, w tym produkcji surowców, pozostające w surowcu/składniku lub w produkcie chemicznym (stosowanym w produkcie końcowym i wszelkich jego częściach składowych) w stężeniach poniżej 100 ppm (0,0100 % m/m, 100 mg/kg);
- 8) „substancja obecna w składzie produktu” oznacza każdą substancję zawartą w produkcie chemicznym (stosowanym w produkcie końcowym i wszelkich jego częściach składowych), w tym dodatki (np. konserwanty i stabilizatory) zawarte w surowcach. Substancje, o których wiadomo, że są uwalniane z substancji obecnych

w składzie produktu w ustabilizowanych warunkach wytwarzania (np. formaldehyd i aryloaminy) również uznaje się za substancje obecne w składzie produktu;

- 9) „syntetyczne włókna celulozowe”, zwane również włóknami regenerowanymi, oznaczają włókna wyprodukowane z surowca celulozowego, do których zaliczają się wiskoza, modal, lyocell, włókno miedziowe i triacetat;
- 10) „materiały” oznaczają materiały, z których są wykonane poszczególne części składowe chłonnego środka higienicznego, takie jak masa włóknista w płatkach, bawełna lub polipropylen;
- 11) „opakowania” oznaczają wyroby z dowolnych materiałów, przeznaczone do przechowywania, ochrony, przenoszenia, dostarczania lub prezentacji produktów, które to wyroby można rozróżnić ze względu na format w zależności od ich funkcji, materiału i konstrukcji, w tym:
 - a) wyroby, które zawierają, utrzymują lub chronią produkt przez jego cały cykl życia, nie będąc integralną częścią produktu, a które są przeznaczone są do jednoczesnego użycia, spożycia lub usunięcia wraz z produktem;
 - b) części składowe i elementy pomocnicze wyrobu, o którym mowa w lit. a), które są związane z tym wyrobem;
 - c) elementy pomocnicze wyrobów, o których mowa w lit. a), przyczepione bezpośrednio lub przymocowane do produktu, które spełniają funkcje opakowania, nie będąc integralną częścią produktu, i które są przeznaczone są do jednoczesnego użycia, spożycia lub usunięcia wraz z produktem itp.;
- 12) „materiały z tworzyw sztucznych”, zwane również „tworzywami sztucznymi”, oznaczają polimery w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady¹, do których mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i które mogą funkcjonować jako główne strukturalne części składowe produktów końcowych lub opakowań, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane;
- 13) „polimer” oznacza substancję składającą się z cząsteczek stanowiących sekwencję jednego lub kilku rodzajów jednostek monomeru. Cząsteczki takie muszą charakteryzować się statystycznym rozkładem masy cząsteczkowej w pewnym zakresie, a różnice w masie cząsteczkowej powinny wynikać przede wszystkim z różnic w liczbie jednostek monomeru w cząsteczce. Polimer zawiera: a) cząsteczki stanowiące prostą większość wagową, które zawierają co najmniej trzy jednostki monomeru związane kowalencyjnie z co najmniej jeszcze jedną jednostką monomeru

¹ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

- lub z innym reagentem; b) cząsteczki niestanowiące prostej większości wagowej wśród cząsteczek o tej samej masie cząsteczkowej. W kontekście tej definicji „jednostka monomeru” oznacza przereagowaną formę monomeru w polimerze, zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006;
- 14) „jednostka produktu” oznacza najmniejszy wyrób, który może być używany przez konsumenta i który spełnia funkcję produktu;
- 15) „możliwość recyklingu” oznacza ilość (masę lub wartość procentową) danego wyrobu, którą można poddać recyklingowi;
- 16) „zawartość materiałów z recyklingu” oznacza część wyrobu (pod względem powierzchni, długości, objętości lub masy) pochodzącą z materiałów pokonsumenckich lub przedkonsumenckich pochodzących z recyklingu. W tym przypadku wyrób może oznaczać produkt lub opakowanie;
- 17) „recykling”, zgodnie z art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE², oznacza jakikolwiek proces odzysku, w ramach którego materiały odpadowe są ponownie przetwarzane w produkty, materiały lub substancje wykorzystywane w pierwotnym celu lub innych celach. Obejmuje to ponowne przetwarzanie materiału organicznego, ale nie obejmuje odzysku energii i ponownego przetwarzania na materiały, które mają być wykorzystane jako paliwa lub do celów wypełniania wyrobisk;
- 18) „opakowanie handlowe”, zwane również „opakowaniem bezpośrednim”, oznacza opakowanie mające stanowić towar jednostkowy, składający się z produktów i opakowania, sprzedawany użytkownikowi końcowemu lub konsumentowi w punkcie sprzedaży;
- 19) „oddzielna część składowa”, zwana również „dodatkową częścią składową”, oznacza część składową opakowania, która jest oddzielna od głównej części jednostki opakowania i może być wykonana z innego materiału, wymaga całkowitego i trwałego oddzielenia od głównej jednostki opakowania w celu uzyskania dostępu do produktu i jest zwykle wyrzucana wcześniej niż jednostka opakowania i oddzielnie od niej. W przypadku chłonnych środków higienicznych jest to każda część składowa pełniąca funkcję ochronną lub higieniczną, która jest usuwana przed użyciem produktu, np. indywidualne opakowanie lub folia, w których znajdują się chłonne środki higieniczne w opakowaniu handlowym (głównie w przypadku tamponów i podpasek), pasek zabezpieczający i papier rozdzielający w pieluszkach dziecięcych i podpaskach lub aplikator w przypadku tamponów;
- 20) „substancje zidentyfikowane jako mające właściwości zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego”, zwane również substancjami zaburzającymi funkcjonowanie

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

układu hormonalnego, oznaczają substancje, które zostały zidentyfikowane jako substancje zaburzające gospodarkę hormonalną (skutki dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska) zgodnie z art. 57 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 (lista kandydacka substancji wzbudzających szczególnie duże obawy oczekujących na pozwolenie) lub z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012³ lub z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009⁴ lub z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008⁵;

- 21) „polimery superchłonne” oznaczają polimery syntetyczne zaprojektowane do wchłaniania i zatrzymywania dużych ilości cieczy w stosunku do ich masy;
- 22) „polimery syntetyczne” oznaczają substancje wielkocząsteczkowe, inne niż masa celulozowa, celowo uzyskiwane w wyniku:
 - a) procesu polimeryzacji, takiego jak poliaddycja lub polikondensacja, lub w wyniku podobnego procesu łączenia monomerów lub innych substancji wyjściowych;
 - b) modyfikacji chemicznej naturalnych lub syntetycznych makrocząsteczek;
 - c) fermentacji mikrobiologicznej.

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1).

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

Kryterium 1. Masa włóknista w płatkach

Niniejsze kryterium ma zastosowanie do masy włóknistej w płatkach stanowiącej ≥ 1 % m/m produktu końcowego.

1.1. Pozyskiwanie masy włóknistej w płatkach

Dostawcy całej (100 %) masy włóknistej w płatkach muszą posiadać ważny certyfikat kontroli pochodzenia produktu wydany w ramach systemu certyfikacji prowadzonego przez niezależne strony trzecie, takiego jak FSC, PEFC lub równoważnego.

Co najmniej 70 % surowca drzewnego wykorzystywanego do produkcji masy włóknistej w płatkach musi posiadać ważne certyfikaty zrównoważonej gospodarki leśnej wydane w ramach systemu certyfikacji prowadzonego przez niezależne strony trzecie, takiego jak FSC, PEFC lub równoważnego. Pozostałą część surowca drzewnego, w tym jakiegokolwiek pierwotnego surowca drzewnego, musi stanowić drewno kontrolowane podlegające systemowi certyfikacji gwarantującemu, że jest ono pozyskiwane zgodnie z przepisami prawa i spełnia wszelkie pozostałe wymagania systemu certyfikacji dotyczące materiałów nieposiadających certyfikatów.

Organy certyfikacji wydające certyfikaty kontroli pochodzenia produktu lub zrównoważonej gospodarki leśnej muszą być akredytowane/uznane przez ten system certyfikacji.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza deklarację zgodności z powyższym kryterium, popartą ważnymi i niezależnie przyznanymi certyfikatami kontroli pochodzenia produktu dla dostawców całej (100 %) masy włóknistej w płatkach wykorzystywanej w produkcji. System FSC, PEFC lub równoważne systemy uznaje się za systemy certyfikacji prowadzone przez niezależne podmioty.

Ponadto wnioskodawca dostarcza zweryfikowane dokumenty księgowe, z których wynika, że co najmniej 70 % surowca drzewnego wykorzystanego do produkcji masy włóknistej w płatkach jest określone jako materiał certyfikowany zgodnie z obowiązującymi systemami FSC, PEFC lub równoważnymi. Zweryfikowane dokumenty księgowe muszą być ważne przez cały okres obowiązywania pozwolenia na używanie oznakowania ekologicznego UE. Właściwe organy ponownie sprawdzają dokumenty księgowe po upływie dwunastu miesięcy od daty wydania pozwolenia na używanie oznakowania ekologicznego UE.

Jeżeli masa włóknista w płatkach jest wykorzystywana do produkcji materiału typu *air-laid*, dostawca tego materiału przydziela kredyty FSC na użyty w produkcji materiał typu *air-laid*, przedstawiając faktury potwierdzające liczbę przydzielonych kredytów.

W odniesieniu do pozostałej części surowca drzewnego należy przedstawić dowód potwierdzający, że zawartość niecertyfikowanego surowca pierwotnego nie przekracza 30 % oraz że jest to drewno kontrolowane objęte systemem weryfikacji zapewniającym jego legalne pochodzenie oraz zgodność z wszelkimi innymi wymogami systemu certyfikacji w odniesieniu do materiałów niecertyfikowanych. W przypadku gdy system certyfikacji nie

wymaga jednoznacznie, aby cały surowiec pierwotny pochodził od gatunków niemodyfikowanych genetycznie, należy to wykazać za pomocą dodatkowych dowodów.

1.2. Bielenie masy włóknistej w płatkach

Niniejsze kryterium ma zastosowanie do masy bielonej bez użycia chloru pierwiastkowego (ECF).

Masy wykorzystywanej w produkcie nie można bielić z użyciem pierwiastkowego chloru gazowego (Cl_2).

Średnie roczne emisje adsorbowalnych związków chloroorganicznych (AOX), wyrażone w kilogramach na tonę powietrznie suchej masy, pochodzące z produkcji każdego rodzaju masy w produktach posiadających oznakowanie ekologiczne UE nie mogą przekraczać 0,140 kg/tonę powietrznie suchej masy.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza deklarację zgodności z niniejszym kryterium popartą sprawozdaniem z badań przeprowadzonych przy zastosowaniu metody badawczej ISO 9562:2004, z uwzględnieniem emisji AOX w odniesieniu do masy bielonej ECF, wyrażonych jako kg AOX/tonę powietrznie suchej masy. W przypadku wykorzystania różnych klas jakości masy celulozowej wnioskodawca przedstawia indywidualną wielkość emisji AOX odpowiadającą każdej klasie masy. Dopuszcza się stosowanie jako metod badawczych metod równoważnych, jeżeli zostaną one uznane za równoważne przez stronę trzecią, i dołącza się do nich szczegółowe obliczenia potwierdzające spełnienie tego wymogu oraz odpowiednie dokumenty uzupełniające.

Pomiary emisji AOX prowadzone są na próbkach niefiltrowanych i nieklarowanych, pobranych w punkcie zrzutu ścieków oczyszczonych oczyszczalni ścieków należącej do zakładu. Jeżeli ścieki oczyszczone wysyła się do komunalnej oczyszczalni ścieków lub oczyszczalni ścieków prowadzonej przez inne osoby trzecie, analizuje się niefiltrowane i nieklarowane próbki pobrane w punkcie kanalizacyjnym, w którym następuje zrzut ścieków oczyszczonych z zakładu, a wyniki mnoży się przez standardowy współczynnik skuteczności usuwania dla komunalnych oczyszczalni ścieków lub oczyszczalni ścieków prowadzonej przez inne osoby trzecie. Współczynnik skuteczności usuwania opiera się na informacjach dostarczonych przez operatora komunalnej oczyszczalni ścieków lub oczyszczalni ścieków prowadzonej przez inne osoby trzecie.

Informacje na temat emisji AOX wyraża się jako roczną średnią z co najmniej 12 pomiarów dokonywanych co najmniej raz w miesiącu. W przypadku nowych lub przebudowanych zakładów produkcyjnych pomiary prowadzone są na podstawie co najmniej 45 kolejnych dni stabilnej pracy zakładu. Dokumentacja uzupełniająca zawiera wskazanie częstotliwości przeprowadzania pomiarów.

AOX mierzy się jedynie w odniesieniu do tych procesów, w których do bielenia masy celulozowej wykorzystuje się związki chloru (bielenie bez użycia chloru pierwiastkowego). Nie ma konieczności przeprowadzania pomiaru zawartości AOX w ściekach z produkcji masy celulozowej bez bielenia lub jeśli bielenie przeprowadza się przy użyciu substancji pozbawionych chloru.

Wnioskodawca dostarcza również oświadczenie producenta masy celulozowej, że pierwiastkowy chlor gazowy nie był stosowany (Cl_2).

Jeżeli wnioskodawca w ogóle nie wykorzystuje masy ECF, wystarczy złożyć stosowną deklarację.

1.3. Emisje związane z produkcją masy włóknistej w płatkach do wody (chemiczne zapotrzebowanie na tlen – ChZT i fosfor (P)) i do powietrza (związki siarki (S) i NO_x)

Emisje związane z produkcją masy celulozowej do wody i do powietrza wyraża się w punktach (P_{ChZ} , P_P , P_S i P_{NO_x}). Punkty oblicza się, dzieląc faktyczną wartość emisji przez wartości referencyjne podane w tabeli 1.

— Wartość żadnego z poszczególnych punktów: P_{ChZ} , P_P , P_S i P_{NO_x} nie może przekroczyć 1,5.

— Suma punktów $P_{\text{total}} = P_{\text{COD}} + P_P + P_S + P_{\text{NO}_x}$ nie może przekroczyć 4,0.

Dla każdej dostarczonej wartości „i” masy celulozowej powiązanym mierzonym emisjom (wyrażonym w kilogramach na tonę powietrznie suchej masy) nadaje się wagę zgodnie z proporcjami wykorzystanej masy celulozowej (masa celulozowa „i” w stosunku do tony powietrznie suchej masy) i sumuje się te emisje. W tabeli 1 podano wartości referencyjne dla każdego rodzaju wykorzystanej masy celulozowej. Na koniec emisję całkowitą należy podzielić przez całkowite wartości referencyjne, jak wskazano w następującym wzorze na przykładzie ChZT:

$$P_{\text{COD}} = \frac{COD_{\text{total}}}{COD_{\text{ref,total}}} = \frac{\sum_{i=1}^n [pulp_i \times COD_{\text{pulp},i}]}{\sum_{i=1}^n [pulp_i \times COD_{\text{ref,pulp},i}]}$$

Tabela 1

Wartości referencyjne dla emisji pochodzących z różnych rodzajów masy celulozowej CTMP = masa chemotermomechaniczna; NSSC = masa celulozowa wytworzona metodą NSSC

	Wartości referencyjne (kg/tonę powietrznie suchej masy)			
	COD_{ref}	P_{ref}	S_{ref}	$\text{NO}_{x\text{ref}}$
Zakłady zintegrowane				

Bielona masa celulozowa (niesiarczynowa)	16,0	0,030 ⁽¹⁾ 0,05 ⁽²⁾	0,6	1,5
Bielona masa celulozowa (siarczynowa)	24,0	0,03	0,6	1,5
Niebielona masa celulozowa	6,5	0,02	0,6	1,5
Niebielona masa celulozowa (tylko jakość UKP-E)	6,5	0,035	0,6	1,5
CTMP (masa chemotermomechaniczna)	15,0	0,01	0,2	0,3
NSSC (masa celulozowa wytworzona metodą NSSC)	11	0,02	0,4	1,5
Zakłady niezintegrowane ⁽³⁾				
Proces konwertowania	1	0,001	0,15	0,6

⁽¹⁾ W obliczeniach uwzględniono emisje P netto. Fosfor występujący w naturalny sposób w surowcu drzewnym i w wodzie można odjąć od emisji całkowitej — dopuszcza się redukcję P do 0,010 kg/tonę powietrznie suchej masy.

⁽²⁾ Wyższa wartość odnosi się do zakładów, w których wykorzystuje się eukaliptus i gatunki sosny z południa Stanów Zjednoczonych pochodzące z regionów o wyższych poziomach fosforu i obowiązuje do dnia 31 grudnia 2026 r. Od dnia 1 stycznia 2027 r. limit w wysokości 0,03 kg P/tonę powietrznie suchej masy ma zastosowanie również do zakładów, w których wykorzystuje się eukaliptus i gatunki sosny z południa Stanów Zjednoczonych pochodzące z regionów o wyższych poziomach fosforu.

⁽³⁾ W przypadku zakładów niezintegrowanych masa będąca surowcem musi być zgodna z wartościami wymienionymi w odniesieniu do zakładów zintegrowanych, do których to wartości należy dodać emisje wynikające z procesu konwersji.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza szczegółowe obliczenia i dane badawcze pokazujące zgodność z niniejszym kryterium wraz z odpowiednią dokumentacją uzupełniającą, która obejmuje sprawozdania z badań wykonanych przy zastosowaniu następujących standardowych metod badawczych polegających na ciągłym lub okresowym monitorowaniu: ChZT: ISO 15705 lub ISO 6060; Fosfor całkowity: EN ISO 6878; NO_x: EN 14792, ISO 11564 lub metoda EPA nr 7e; S(tlenki siarki): EN 14791, metoda EPA nr 6C lub 8; S (siarka zredukowana): EPA nr 15A, 16A, 16B lub 16c; zawartość S w ropie naftowej: ISO 8754; zawartość S w węglu: ISO 19579; zawartość S w biomase: EN 15289. Przyjmuje się metody testowania, w przypadku których normy dotyczące zakresu i wymagań uważa się za równoważne z wymienionymi

normami krajowymi i międzynarodowymi i których równoważność została potwierdzona przez niezależną osobę trzecią. Do monitorowania emisji można również wykorzystać metodę szybkich testów, pod warunkiem że będą one wykonywane regularnie (np. co miesiąc), a ich wyniki będą porównywane z wyżej wymienionymi normami lub właściwymi odpowiednikami.

W przypadku pomiarów ChZT dopuszcza się stałe monitorowanie oparte na analizie ogólnego węgla organicznego (OWO) pod warunkiem ustalenia dla danego zakładu korelacji między wynikami dotyczącymi OWO i ChZT.

Pomiarów ChZT oraz emisji fosforu całkowitego należy dokonywać co najmniej raz w tygodniu. Pomiarów emisji siarki i NO_x należy dokonywać co najmniej dwa razy w roku kalendarzowym (w odstępach wynoszących od czterech do sześciu miesięcy).

Dane zgłasza się jako średnie roczne z wyjątkiem przypadków, w których:

- cykl produkcyjny trwa tylko przez ograniczony czas,
- zakład produkcyjny jest nowy lub został przebudowany – w takim przypadku pomiary prowadzi się na podstawie co najmniej 45 kolejnych dni stabilnej pracy zakładu.

Wyniki pomiarów muszą być reprezentatywne dla danego cyklu produkcyjnego i należy dokonać wystarczającej liczby pomiarów dla każdego parametru emisji. Dokumentacja uzupełniająca zawiera informacje na temat częstotliwości przeprowadzania pomiarów oraz na temat obliczania wartości punktów w odniesieniu do ChZT, fosforu całkowitego, siarki oraz NO_x.

Pomiary emisji do wód prowadzone są na próbkach niefiltrowanych i nieklarowanych, pobranych w punkcie zrzutu ścieków oczyszczonych oczyszczalni ścieków należącej do zakładu. Jeżeli ścieki oczyszczone wysyła się do komunalnej oczyszczalni ścieków lub oczyszczalni ścieków prowadzonej przez inne osoby trzecie, analizuje się niefiltrowane i nieklarowane próbki pobrane w punkcie kanalizacyjnym, w którym następuje zrzut ścieków oczyszczonych z zakładu, a wyniki mnoży się przez standardowy współczynnik skuteczności usuwania dla komunalnych oczyszczalni ścieków lub oczyszczalni ścieków prowadzonej przez inne osoby trzecie. Współczynnik skuteczności usuwania opiera się na informacjach dostarczonych przez operatora komunalnej oczyszczalni ścieków lub oczyszczalni ścieków prowadzonej przez inne osoby trzecie.

Emisje do powietrza obejmują wszystkie emisje S i NO_x powstające przy produkcji masy celulozowej, w tym parę powstałą poza zakładem produkcyjnym, z wyjątkiem emisji przypisanych do produkcji energii elektrycznej. W przypadku kogeneracji ciepła i energii elektrycznej w tym samym zakładzie emisje związków S i NO_x wynikające z produkcji energii elektrycznej na miejscu są odejmowane od ilości całkowitej. Proporcję emisji wynikających z produkcji ciepła oblicza się w następujący sposób:

$$2 \times (\text{MWh(energia elektryczna)}) / [2 \times \text{MWh(energia elektryczna)} + \text{MWh(ciepło)}]$$

W tym obliczeniu „energia elektryczna” to energia elektryczna wyprodukowana w zakładzie kogeneracji, a „ciepło” to ciepło netto dostarczone z zakładu kogeneracji do produkcji masy celulozowej.

Pomiarami związków siarki i NO_x są objęte kotły regeneracyjne, piece wapienne, kotły parowe i piece spalające gazy o silnym zapachu. Uwzględnia się również emisje rozproszone.

Podawane wartości emisji związków obejmują zarówno emisje tlenków siarki, jak i emisje siarki zredukowanej (SO₂ i całkowita siarka zredukowana – mierzone jako S). Emisje siarki związane z produkcją energii cieplnej z ropy naftowej, węgla i innych paliw zewnętrznych o znanej zawartości siarki można obliczyć zamiast mierzyć i należy je uwzględniać.

1.4. Poziom emisji CO₂ związanych z produkcją masy włóknistej w płatkach

Emisje CO₂ z produkcji masy włóknistej w płatkach nie mogą przekraczać wartości przedstawionych w tabeli 2, włączając w to emisje związane z produkcją energii elektrycznej (na terenie zakładu lub poza nim). Emisje CO₂ obejmują wszystkie źródła energii wykorzystywane podczas produkcji masy włóknistej.

Przy obliczaniu emisji CO₂ ze źródeł energii stosuje się wartości referencyjne emisji zgodnie z tabelą 3. W stosownych przypadkach współczynniki emisji CO₂ dla innych źródeł energii można znaleźć w załączniku VI do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066⁶, natomiast współczynniki emisji CO₂ dla energii elektrycznej z sieci powinny być zgodne z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2019/331⁷.

*Tabela 2. Wartości dopuszczalne w przypadku poszczególnych rodzajów masy włóknistej.
CTMP: (masa chemotermomechaniczna)*

Zakłady zintegrowane	
Masa chemiczna i półchemiczna	400 kg CO ₂ /tonę powietrznie suchej masy
CTMP	900 kg CO ₂ /tonę powietrznie suchej masy
Zakłady niezintegrowane	
Proces konwertowania ⁽¹⁾	95 kg CO ₂ /tonę powietrznie suchej masy

⁶ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012, C/2018/8588 (Dz.U. L 334 z 31.12.2018, s. 1).

⁷ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 59 z 27.2.2019, s. 8).

(¹) Masa będąca surowcem dla zakładów niezintegrowanych musi być zgodna z wartościami wymienionymi w odniesieniu do zakładów zintegrowanych, do których to wartości należy dodać emisje wynikające z procesu konwersji.

Tabela 3 Wartości referencyjne dla emisji CO₂ z różnych źródeł energii

Paliwo	Emisje CO₂	Jednostka	Podstawa prawna
Węgiel	94,6	g CO ₂ kopalny/MJ	Rozporządzenie (UE) 2018/2066
Ropa naftowa	73,3	g CO ₂ kopalny/MJ	Rozporządzenie (UE) 2018/2066
Olej opałowy 1	74,1	g CO ₂ kopalny/MJ	Rozporządzenie (UE) 2018/2066
Olej opałowy 2–5	77,4	g CO ₂ kopalny/MJ	Rozporządzenie (UE) 2018/2066
LPG	63,1	g CO ₂ kopalny/MJ	Rozporządzenie (UE) 2018/2066
Gaz ziemny	56,1	g CO ₂ kopalny/MJ	Rozporządzenie (UE) 2018/2066
Energia elektryczna z sieci	376	g CO ₂ kopalny/kWh	Rozporządzenie (UE) 2019/331

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza dane i szczegółowe obliczenia wskazujące zgodność z tym kryterium wraz z odpowiednią dokumentacją uzupełniającą.

Dla każdego rodzaju użytej masy producent masy włóknistej podaje wnioskodawcy jedną wartość emisji CO₂ wyrażoną w kg CO₂/tonę powietrznie suchej masy.

Dane dotyczące emisji CO₂ obejmują emisje ze wszystkich źródeł energii wykorzystywanych przy produkcji masy włóknistej, w tym z produkcji energii elektrycznej (na terenie zakładu lub poza nim).

Przy obliczaniu emisji CO₂ energię ze źródeł odnawialnych zakupioną i stosowaną w procesie produkcji uznaje się za zeroemisyjną. W przypadku spalania biomasy oznacza to, że musi ona spełniać odpowiednie kryteria dotyczące zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001⁸. Wnioskodawca dostarcza stosowną dokumentację pozwalającą na stwierdzenie, że taka energia jest faktycznie stosowana w zakładzie lub została zakupiona ze źródeł zewnętrznych (kopia umowy i faktura wskazująca udział energii ze źródeł odnawialnych w zakupionej energii elektrycznej).

Okres do celów obliczeń lub bilansu masy jest oparty na cyklu produkcyjnym trwającym 12 miesięcy. Obliczenia powtarza się co roku. W przypadku nowych lub przebudowanych

⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (wersja przekształcona) (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

zakładów produkcyjnych obliczenia przeprowadza się na podstawie co najmniej 45 kolejnych dni stabilnej pracy zakładu. Obliczenia są reprezentatywne dla odpowiedniego cyklu produkcyjnego.

W przypadku energii elektrycznej z sieci energetycznej stosuje się przedstawioną powyżej wartość (europejska średnia), chyba że wnioskodawca przedstawi dokumentację pozwalającą na przyjęcie określonej wartości właściwej dla jego dostawców energii elektrycznej (kontrakt na dostawę określonej ilości energii elektrycznej lub certyfikowanej energii elektrycznej). W takim przypadku wnioskodawca może stosować tę wartość zamiast wartości podanej. Dokumentacja użyta jako dowód zgodności z niniejszym kryterium obejmuje specyfikacje techniczne, które wskazują wartość średnią (np. kopia kontraktu).

1.5. Zużycie energii przy produkcji masy włóknistej w płatkach

Zużycie energii przy produkcji masy włóknistej obejmuje zarówno zużycie energii elektrycznej, jak i zużycie paliwa do produkcji ciepła i jest wyrażane w punktach ($P_{\text{electricity}}$ i P_{fuel}). Stosuje się następujące wartości dopuszczalne i referencyjne:

— $P_{\text{electricity}} < 1,5$;

— $P_{\text{fuel}} < 1,5$;

— Suma punktów ($P_{\text{total}} = P_{\text{electricity}} + P_{\text{fuel}}$) nie może przekroczyć 2,5.

Obliczanie punktów oznaczających zużycie energii elektrycznej:

$$P_{\text{electricity}} = \frac{\sum_{i=1}^n [\text{pulp}_i \times E_{\text{pulp},i}]}{\sum_{i=1}^n [\text{pulp}_i \times E_{\text{ref,pulp},i}]}$$

gdzie:

$E_{\text{pulp},i}$ = energia elektryczna wyprodukowana w zakładzie + energia elektryczna zakupiona – energia elektryczna sprzedana;

$E_{\text{ref,pulp},i}$ jak w tabeli 4.

Wartość $E_{\text{pulp},i}$ wyraża się w kWh/tonę powietrznie suchej masy i oblicza się dla każdego rodzaju masy wykorzystanego w produkcji końcowym.

Obliczanie punktów oznaczających zużycie paliwa:

$$P_{\text{fuel}} = \frac{\sum_{i=1}^n [\text{pulp}_i \times F_{\text{pulp},i}]}{\sum_{i=1}^n [\text{pulp}_i \times F_{\text{ref,pulp},i}]}$$

gdzie:

$F_{\text{pulp},i}$ = paliwo wyprodukowane w zakładzie + paliwo zakupione – paliwo sprzedane – $1,25 \times$ energia elektryczna wyprodukowana w zakładzie;

$F_{\text{ref,pulp},i}$ jak w tabeli 4.

Wartość $F_{\text{pulp},i}$ wyraża się w kWh/tonę powietrznie suchej masy i oblicza się dla każdego rodzaju masy wykorzystanego w produkcji końcowym.

W powyższym wzorze ilość paliwa stosowaną do produkcji sprzedawanego ciepła należy dodać do wartości „paliwa sprzedanego”.

W przypadku mieszanki mas włóknistych wartość referencyjną dla zużycia energii elektrycznej i paliwa do produkcji ciepła waży się zgodnie z proporcjami każdej wykorzystanej masy włóknistej (masa „i” w odniesieniu do tony powietrznie suchej masy) i sumuje. Dodaje się również energię zużytą podczas mieszania masy włóknistej oraz energię zużytą w procesie konwertowania.

Tabela 4 Wartości referencyjne dla energii elektrycznej i paliwa

Klasa masy celulozowej	E_{ref,pulp} KWh/tonę powietrznie suchej masy	F_{ref,pulp} KWh/tonę powietrznie suchej masy
Zakłady zintegrowane		
Masa chemiczna i półchemiczna	800	5400
CTMP	1800	900
Zakłady niezintegrowane ⁽¹⁾		
Proces konwertowania	250	1800

⁽¹⁾ W przypadku zakładów niezintegrowanych masa będąca surowcem musi być zgodna z wartościami wymienionymi w odniesieniu do zakładów zintegrowanych, do których to wartości należy dodać energię zużytą w procesie konwersji.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza dane na temat całkowitego zużycia energii elektrycznej i paliwa wraz z obliczeniami i odpowiednią dokumentacją uzupełniającą wskazującą na zgodność z tym kryterium.

Wnioskodawca oblicza całość energii zużytej podczas produkcji masy włóknistej w podziale na ciepło/paliwo i energię elektryczną. W przypadku stosowania mieszanki mas włóknistych w płatkach zużycie energii należy obliczyć proporcjonalnie dla każdego rodzaju masy włóknistej w płatkach. Przy obliczaniu zużycia energii nie uwzględnia się energii zużytej do transportu surowców. Okres do celów obliczeń lub bilansu masy jest oparty na cyklu produkcyjnym trwającym 12 miesięcy. Obliczenia powtarza się co roku. W przypadku nowych lub przebudowanych zakładów produkcyjnych obliczenia przeprowadza się na podstawie co najmniej 45 kolejnych dni stabilnej pracy zakładu. Obliczenia są reprezentatywne dla odpowiedniego cyklu produkcyjnego.

Całkowite zużycie energii elektrycznej E_{pulp} obejmuje energię elektryczną netto pochodzącą z sieci oraz produkowaną w zakładzie energię elektryczną, mierzoną jako moc elektryczna. Nie uwzględnia się energii elektrycznej zużywanej do celów oczyszczania ścieków.

Całkowite zużycie paliwa F_{pulp} obejmuje wszystkie zakupione paliwa, energię cieplną odzyskaną w drodze spalania ługów i odpadów z procesów produkcyjnych (np. odpadów drzewnych, trocin, ługów itp.), jak również ciepło odzyskane z produkcji energii elektrycznej w zakładzie. Do celów obliczenia całkowitej energii cieplnej wnioskodawca musi jednak policzyć jedynie 80 % energii cieplnej z tych źródeł.

W przypadku gdy para produkowana jest z wykorzystaniem energii elektrycznej jako źródła ciepła, oblicza się wartość opałową pary, która zostaje następnie podzielona przez 0,8 i dodana do całkowitego zużycia paliwa.

Kryterium 2. Syntetyczne włókna celulozowe

Niniejsze kryterium ma zastosowanie do syntetycznych włókien celulozowych stanowiących ≥ 1 % m/m produktu końcowego.

2.1. Pozyskiwanie syntetycznych włókien celulozowych

Dostawcy całej (100 %) masy celulozowej do przerobu chemicznego muszą posiadać ważne certyfikaty kontroli pochodzenia produktu wydane w ramach systemu certyfikacji prowadzonego przez niezależne strony trzecie, takiego jak FSC, PEFC lub równoważnego.

Co najmniej 70 % surowca wykorzystywanego do produkcji masy celulozowej do przerobu chemicznego musi posiadać ważne certyfikaty zrównoważonej gospodarki leśnej wydane w ramach systemu certyfikacji prowadzonego przez niezależne strony trzecie, takiego jak FSC, PEFC lub równoważnego. Pozostałą część surowca wykorzystywanego do produkcji masy celulozowej do przerobu chemicznego musi stanowić drewno kontrolowane podlegające systemowi weryfikacji gwarantującemu, że jest ono pozyskiwane zgodnie z przepisami prawa i spełnia wszelkie pozostałe wymagania systemu certyfikacji dotyczące materiałów nieposiadających certyfikatów.

Organy certyfikacji wydające certyfikaty kontroli pochodzenia produktu lub zrównoważonej gospodarki leśnej muszą być akredytowane/uznane przez ten system certyfikacji.

Masa celulozowa do przerobu chemicznego produkowana z lintersu bawełnianego, spełnia kryterium 3.1 w odniesieniu do bawełny (zaopatrzenie i identyfikowalność).

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza deklarację zgodności z powyższym kryterium, popartą ważnym i niezależnie przyznanym certyfikatem kontroli pochodzenia produktu dostawców całej (100 %) masy celulozowej do przerobu chemicznego wykorzystywanej w produkcji. System FSC,

PEFC lub równoważne systemy uznaje się za systemy certyfikacji prowadzone przez niezależne podmioty.

Ponadto wnioskodawca dostarcza zweryfikowane dokumenty księgowe, z których wynika, że co najmniej 70 % surowca wykorzystanego do produkcji masy celulozowej do przerobu chemicznego jest określone jako materiał certyfikowany zgodnie z obowiązującymi systemami FSC, PEFC lub równoważnymi. Zweryfikowane dokumenty księgowe muszą być ważne przez cały okres obowiązywania pozwolenia na używanie oznakowania ekologicznego UE. Właściwe organy ponownie sprawdzają dokumenty księgowe po upływie dwunastu miesięcy od daty wydania pozwolenia na używanie oznakowania ekologicznego UE.

Jeżeli syntetyczne włókna celulozowe są wykorzystywane do produkcji materiału typu *air-laid* lub innego rodzaju włókniny, dostawca lub producent materiału typu *air-laid* lub innego rodzaju włókniny przydziela kredyty FSC na użyty w produkcji materiał typu *air-laid* lub innego rodzaju włókninę, przedstawiając faktury potwierdzające liczbę przydzielonych kredytów.

W odniesieniu do pozostałej części surowca należy przedstawić dowód potwierdzający, że zawartość niecertyfikowanego surowca pierwotnego nie przekracza 30 % oraz że jest to materiał kontrolowany objęty systemem weryfikacji zapewniającym jego legalne pochodzenie oraz zgodność z wszelkimi innymi wymogami systemu certyfikacji w odniesieniu do materiałów niecertyfikowanych.

W przypadku gdy system certyfikacji nie wymaga jednoznacznie, aby cały surowiec pierwotny pochodził od gatunków niemodyfikowanych genetycznie, należy to wykazać za pomocą dodatkowych dowodów.

2.2. Bielenie syntetycznych włókien celulozowych

Niniejsze kryterium nie ma zastosowania do masy bielonej bez użycia chloru pierwiastkowego i związków chloru (TCF).

Masy wykorzystywanej do produkcji syntetycznych włókien celulozowych nie można bielić z użyciem pierwiastkowego chloru gazowego (Cl₂).

Tak otrzymana całkowita wartość AOX i związanego organicznie chloru (OCI) nie może przekroczyć poniższych wartości:

- 0,140 kg/tonę powietrznie suchej masy przy pomiarze AOX w ściekach z produkcji masy celulozowej, oraz
- 150 ppm przy pomiarze związanego organicznie chloru (OCI) w gotowych syntetycznych włóknach celulozowych.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza oświadczenie dostawcy masy celulozowej, że nie był stosowany chlor gazowy, oraz sprawozdanie z testów (w miarę możliwości) wykazujące przestrzeganie zarówno wymogu dotyczącego AOX, jak i wymogu dotyczącego związanego organicznie chloru (OCI), z wykorzystaniem odpowiednich metod badań:

- w przypadku AOX: ISO 9562 lub równoważnej EPA 1650C,

— w przypadku OC1: ISO 11480.

Częstotliwość pomiaru AOX ustala się zgodnie z kryterium 1.2 dla masy włóknistej w płatkach.

Jeżeli wnioskodawca nie jest w stanie przedstawić rzeczywistego poziomu wartości AOX mierzonego w ściekach z produkcji masy celulozowej, należy przedstawić stosowną deklarację zgodności podpisaną przez producenta masy celulozowej zgodnie z danym wymogiem.

Jeżeli wnioskodawca w ogóle nie wykorzystuje masy ECF, wystarczy złożyć stosowną deklarację.

2.3. Produkcja syntetycznych włókien celulozowych

a) Ponad 50 % masy celulozowej do przerobu chemicznego stosowanej do wytwarzania syntetycznych włókien celulozowych pochodzi z celulozowni produkujących masę celulozową do przerobu chemicznego, które prowadzą odzysk ługu powarzelnego poprzez:

- (i) wytwarzanie na miejscu energii elektrycznej lub pary, albo
- (ii) wytwarzanie chemicznych produktów ubocznych.

b) W odniesieniu do emisji szeregu związków do atmosfery i wody w procesie produkcyjnym wiskozy i modalu należy przestrzegać następujących wartości dopuszczalnych:

Tabela 5. Wartości emisji dla wiskozy i modalu

Rodzaj włókna	Emisje siarki do powietrza — wartość dopuszczalna (g/kg)	Emisje cynku do wody – wartość dopuszczalna (g/kg)	Pomiary ChZT w wodzie – wartość dopuszczalna (g/kg)	Emisje SO_4^{2-} do wody – wartość dopuszczalna (g/kg)
Włókno staplowe	20	0,05	5	300
Włókno ciągłe				
— mycie partiami	40	0,10	5	200
— mycie	170	0,50	6	250

Uwaga: wartości dopuszczalne wyrażono jako średnią roczną. Wszystkie wartości wyrażono w gramach substancji zanieczyszczającej na kilogram produktu.

Ocena i weryfikacja:

a) Wnioskodawca musi przedstawić dokumentację uzupełniającą i dowody potwierdzające, że wymagany odsetek dostawców masy celulozowej do przerobu chemicznego dysponuje odpowiednimi urządzeniami do wytwarzania energii lub odzyskiwania produktów ubocznych oraz że systemy produkcji znajdują się w odnośnych zakładach. Należy również przedstawić wykaz takich dostawców masy celulozowej do przerobu chemicznego.

b) Jeżeli chodzi o metody badawcze:

- (i) Wnioskodawca dostarcza szczegółową dokumentację i sprawozdania z badań wykazujące zgodność z niniejszym kryterium wraz z deklaracją zgodności.
- (ii) Emisje siarki do powietrza: należy stosować metody określone w normach EN 14791, EPA nr 8, 15A, 16A lub 16B lub DIN 38405-D27.
- (iii) Emisje cynku do wody: należy stosować metodę określoną w normie EN ISO 11885.
- (iv) Pomiar ChZT w wodzie: należy stosować metody określone w normach ISO 6060, DIN ISO 15705, DIN 38409-01 lub DIN 38409-44.
- (v) Emisje SO_4^{2-} (siarczany) do wody: należy stosować metodę określoną w normie ISO 22743.
- (vi) Przyjmuje się metody testowania, w przypadku których normy dotyczące zakresu i wymagań uważa się za równoważne z wymienionymi normami krajowymi i międzynarodowymi i których równoważność została potwierdzona przez niezależną osobę trzecią.
- (vii) W szczegółowej dokumentacji i sprawozdaniach z badań należy wskazać częstotliwość przeprowadzania pomiarów w odniesieniu do S, Zn, ChZT i SO_4^{2-} . Pomiarów należy dokonywać co najmniej cotygodniowo w przypadku ChZT, S, Zn i SO_4^{2-} w uzupełnieniu wszelkich pomiarów określonych w wymogach regulacyjnych.

Kryterium 3. Bawełna oraz inne naturalne celulozowe włókna nasienne

3.1. Pozyskiwanie i identyfikowalność bawełny i innych naturalnych celulozowych włókien nasiennych

Niniejsze kryterium ma zastosowanie do bawełny i innych naturalnych celulozowych włókien nasiennych stanowiących ≥ 1 % m/m produktu końcowego.

a) Całość bawełny i innych naturalnych celulozowych włókien nasiennych uprawia się zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 834/2007⁹ i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848¹⁰, w krajowym programie ekologicznym Stanów Zjednoczonych (NOP¹¹) lub równoważnych zobowiązaniach prawnych ustanowionych przez partnerów handlowych Unii Europejskiej. W skład bawełny

⁹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1).

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 PE/62/2017/REV/1 (Dz.U. L 150 z 14.6.2018, s. 1).

¹¹ National Organic Program, przepisy Agricultural Marketing Service z 21.12.2000 r., 65 FR 80547.

ekologicznej może wchodzić bawełna pochodząca z upraw ekologicznych i przechodzących na gospodarkę ekologiczną.

b) Bawełna oraz inne naturalne celulozowe włókna nasienne uprawiane zgodnie z kryterium 3.1 lit. a) i wykorzystywane do wyrobu chłonnych środków higienicznych muszą być identyfikowalne.

Wymogu tego nie muszą spełniać sznurki tamponów.

Ocena i weryfikacja:

a) Zawartość bawełny ekologicznej lub innych ekologicznych naturalnych celulozowych włókien nasiennych poświadczana jest przez niezależny organ kontrolny jako bawełna wyprodukowana zgodnie z wymogami produkcji i kontroli ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 834/2007 i w rozporządzeniu (UE) 2018/848, w amerykańskim NOP lub równoważnych zobowiązaniach prawnych ustanowionych przez partnerów handlowych Unii Europejskiej. Weryfikacja jest prowadzona co roku i w odniesieniu do każdego państwa pochodzenia.

b) Wnioskodawca wykazuje zgodność z wymogiem zawartości materiału w odniesieniu do ilości bawełny lub innych naturalnych celulozowych włókien nasiennych nabytych rocznie na potrzeby wytworzenia końcowego produktu(-ów) i dla każdej linii produktów w ujęciu rocznym: należy przedstawić roczne zestawienie danych dotyczących transakcji lub faktury dokumentujące ilość bawełny lub innych naturalnych celulozowych włókien nasiennych nabytych od rolników lub grup producentów i podać łączną masę certyfikowanych bel.

3.2. Bielenie bawełny i innych naturalnych celulozowych włókien nasiennych

Bielenie bawełny i innych naturalnych celulozowych włókien nasiennych musi odbywać się wyłącznie z zastosowaniem technologii TCF.

Niniejsze kryterium nie ma zastosowania do lintersu bawełnianego wykorzystywanego do produkcji masy celulozowej do przerobu chemicznego.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza oświadczenie o stosowaniu technologii TCF otrzymane od dostawcy bawełny lub innych naturalnych celulozowych włókien nasiennych.

Kryterium 4. Wytwarzanie polimerów syntetycznych i materiałów z tworzyw sztucznych

Niniejsze kryterium ma zastosowanie do każdego polimeru syntetycznego i materiału z tworzyw sztucznych stanowiącego ≥ 5 % m/m produktu końcowego lub opakowania.

Zakłady produkcji polimerów syntetycznych i materiałów z tworzyw sztucznych wykorzystywanych w produkcie końcowym muszą posiadać systemy wdrażania:

- a) oszczędności wody. System gospodarowania wodą jest udokumentowany lub opisany i zawiera informacje dotyczące przynajmniej następujących kwestii: monitorowanie przepływów wody; dokumentowanie wody obiegowej w systemach zamkniętych; oraz cele i założenia ciągłego doskonalenia dotyczące zmniejszenia ilości wytwarzanych ścieków i wskaźników optymalizacji (w stosownych przypadkach, tj. jeżeli w zakładzie wykorzystuje się wodę);
- b) zintegrowanego gospodarowania odpadami, w formie planu ustalenia priorytetowych wariantów oczyszczania innych niż unieszkodliwianie w odniesieniu do wszystkich odpadów wytwarzanych w zakładzie produkcyjnym, oraz zapewnienia zgodności z hierarchią postępowania z odpadami w odniesieniu do zapobiegania, ponownego użycia, recyklingu, odzysku i ostatecznego unieszkodliwiania odpadów. Plan gospodarki odpadami jest udokumentowany lub opisany i zawiera informacje dotyczące przynajmniej następujących kwestii: segregowanie różnych frakcji odpadów; postępowanie z materiałami nadającymi się do recyklingu pochodzącymi ze strumienia odpadów innych niż niebezpieczne oraz gromadzenie, segregowanie i wykorzystywanie tych odpadów; odzysk materiałów do innych zastosowań; postępowanie z odpadami niebezpiecznymi, gromadzenie, segregowanie i unieszkodliwianie tych odpadów zgodnie z przepisami właściwych lokalnych i krajowych organów regulacyjnych, oraz cele i założenia ciągłego doskonalenia dotyczące zapobiegania powstawaniu odpadów, ponownego użycia, recyklingu oraz odzyskiwania frakcji odpadów, których powstaniu nie można zapobiec (w tym odzyskiwania energii);
- c) optymalizacji efektywności energetycznej i zarządzania energią. System zarządzania energią dotyczy wszystkich urządzeń zużywających energię, w tym maszyn, oświetlenia oraz systemów chłodniczych i klimatyzacyjnych. System zarządzania energią obejmuje środki służące poprawie efektywności energetycznej i zawiera informacje dotyczące przynajmniej następujących kwestii: opracowanie i wdrożenie planu gromadzenia danych dotyczących energii w celu określenia kluczowych danych liczbowych dotyczących energii, analiza zużycia energii, która zawiera wykaz systemów, procesów i instalacji zużywających energię, określenie stosowanych środków na rzecz bardziej efektywnego wykorzystania energii, cele i założenia ciągłe dotyczące zmniejszenia zużycia energii.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza deklarację zgodności z tym kryterium otrzymaną od dostawców polimerów syntetycznych i materiałów z tworzyw sztucznych wykorzystywanych w produkcie końcowym lub opakowaniu. Do deklaracji dołącza się sprawozdanie zawierające szczegółowy opis procedur stosowanych przez dostawców w celu spełnienia wymogów w

każdym odnośnym zakładzie zgodnie z normami takimi jak ISO 14001 lub ISO 50001 w odniesieniu do planów gospodarowania wodą, odpadami i energią elektryczną.

Jeżeli gospodarowanie odpadami jest zlecane na zewnątrz, podwykonawca również dostarcza deklarację zgodności z tym kryterium.

Uznaje się, że wnioskodawcy zarejestrowani w unijnym systemie ekozarządzania i audytu (EMAS) lub posiadający certyfikat przyznany zgodnie z normą ISO 14001, ISO 50001, EN 16247 lub równoważną normą/równoważnym systemem spełniają te wymogi, jeśli:

- a) wprowadzenie planów gospodarowania wodą, odpadami i energią elektryczną dotyczących odnośnych zakładów produkcji zostało udokumentowane w deklaracji środowiskowej EMAS; lub
- b) wprowadzenie planów gospodarowania wodą, odpadami i energią elektryczną dotyczących odnośnych zakładów produkcji jest w wystarczającym stopniu uwzględnione w normie ISO 14001, ISO 50001, EN 16247 lub równoważnej normie/równoważnym systemie.

Kryterium 5. Materiały z biopochodnych tworzyw sztucznych

Niniejsze kryterium ma zastosowanie wyłącznie do produktu końcowego, oddzielnych części składowych lub opakowania, które w $> 1\%$ m/m składają się z materiału z biopochodnych tworzyw sztucznych.

Wnioskodawca może dobrowolnie pozyskiwać określony odsetek polimerów syntetycznych i materiałów z tworzyw sztucznych w stosunku do całkowitej masy polimerów w produkcie końcowym (w tym superchłonnych polimerów (SAP)), oddzielnych częściach składowych lub opakowaniu z surowców biopochodnych. Przy wyborze surowców należy kierować się zasadami gospodarki o obiegu zamkniętym (na przykład producenci priorytetowo traktują wykorzystanie odpadów organicznych i produktów ubocznych jako surowców)¹².

W tym przypadku stosuje się następujące zasady:

- a) Korzystniejszy profil środowiskowy biopochodnych surowców wykorzystanych do produkcji biopochodnych tworzyw sztucznych zawartych w produkcie końcowym, oddzielnych częściach składowych lub opakowaniu należy wykazać zgodnie z najnowszymi mającymi zastosowanie metodami oceny oddziaływania biopochodnych tworzyw sztucznych w porównaniu z tworzywami sztucznymi opartymi na paliwach kopalnych¹³.

¹² Zgodnie z komunikatem Komisji Europejskiej w sprawie ram polityki UE dotyczące biopochodnych, biodegradowalnych i kompostowalnych tworzyw sztucznych. Dostępny pod adresem: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A52022DC0682&qid=1680246180511>.

¹³ Najnowszą dostępną obecnie metodą są ramy opracowane przez Wspólne Centrum Badawcze Komisji, określane jako „metoda oceny cyklu życia tworzyw sztucznych” i dostępne na stronie internetowej <https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC125046> lub zalecenie Komisji z dnia 8.12.2022 r. ustanawiające europejskie ramy oceny chemikaliów i materiałów „bezpiecznych i zrównoważonych na etapie projektowania”, dostępne na stronie internetowej

b) Biopochodne surowce wykorzystane do produkcji biopochodnych tworzyw sztucznych zawartych w produkcie końcowym, oddzielnych częściach składowych lub opakowaniu muszą posiadać certyfikaty kontroli pochodzenia produktu wydane w ramach systemu certyfikacji prowadzonego przez niezależne strony trzecie, oficjalnie uznanego przez Komisję Europejską¹⁴.

Produkt końcowy, oddzielne części składowe lub opakowanie można dobrowolnie oznakować jako zawierające biopochodne tworzywo sztuczne. W tym przypadku taka informacja powinna brzmieć następująco: „x % tworzyw sztucznych zawartych w produkcie [oddzielnych częściach składowych lub opakowaniu] stanowią biopochodne tworzywa sztuczne” (gdzie $x > 1$ i oznacza dokładny i wymierny udział biopochodnych tworzyw sztucznych w produkcie [oddzielnych częściach składowych lub opakowaniu]). Nie należy stosować określeń ogólnych takich jak „biologiczne tworzywa sztuczne”, „biopochodne”, „pochodzenia roślinnego”, „naturalne” itp.

Ocena i weryfikacja:

a) Aby udowodnić, że surowce z biopochodnych tworzyw sztucznych wykorzystane w produkcie, oddzielnych częściach składowych lub opakowaniu mają korzystniejszy profil środowiskowy, wnioskodawca przedstawia certyfikat wydany przez niezależną stronę trzecią odnoszący się do obecnie dostępnej metody¹⁵.

b) Wnioskodawca dostarcza deklarację zgodności z powyższym kryterium, popartą ważnym i niezależnie przyznanym certyfikatem kontroli pochodzenia produktu dla dostawców wszystkich surowców z biopochodnych tworzyw sztucznych wykorzystywanych w produkcie, oddzielnych częściach składowych lub opakowaniu. Certyfikaty kontroli pochodzenia produktu muszą być ważne przez cały okres obowiązywania pozwolenia na używanie oznakowania ekologicznego UE. Właściwe organy ponownie sprawdzają certyfikaty po upływie dwunastu miesięcy od daty wydania pozwolenia na używanie oznakowania ekologicznego UE.

W stosownych przypadkach wnioskodawca dostarcza zdjęcie w wysokiej rozdzielczości przedstawiające opakowanie handlowe, na którym wyraźnie widać informacje dotyczące biopochodnych tworzyw sztucznych. W celu ustalenia zawartości biopochodnego węgla pierwiastkowego w polimerach syntetycznych i materiałach z tworzyw sztucznych wykorzystanych w produkcie, oddzielnej części składowej lub opakowaniu stosuje się normy bazujące na metodach radiowęglowych takie jak EN 16640, EN 16785 lub ASTM D 6866-

<https://research-and-innovation.ec.europa.eu/system/files/2022-12/Commission%20recommendation%20-%20establishing%20a%20European%20assessment%20framework%20for%20safe%20and%20sustainable%20by%20design.PDF>.

¹⁴ Zgodnie z wymogami dotyczącymi zrównoważoności związanymi z pozyskiwaniem biopochodnych surowców, określonymi w ramach przeglądu dyrektywy w sprawie energii odnawialnej. Systemy certyfikacji biopochodnych tworzyw sztucznych oficjalnie uznawanych przez Komisję Europejską są wymienione na stronie: https://ec.europa.eu/energy/topics/renewable-energy/biofuels/voluntary-schemes_pl.

¹⁵ Chodzi tu o obecnie dostępne metody omówione powyżej.

12. W przypadku gdy nie można zastosować metod radiowęglowych, dopuszcza się stosowanie metody bilansu masy, o ile zapewniony jest wysoki poziom przejrzystości i odpowiedzialności, potwierdzony uzgodnionymi normami.

Wyklucza się stosowanie zakupionych certyfikatów opartych na systemie certyfikatów zbywalnych, aby umożliwić identyfikowalność surowców będących biopochodnymi tworzywami sztucznymi. Dowody zakupu surowców będących biopochodnymi tworzywami sztucznymi muszą opierać się na procesach zgodnych z systemami segregacji lub bilansu masy.

W przypadku gdy system certyfikacji nie wymaga jednoznacznie, aby cały surowiec pierwotny pochodził od gatunków niemodyfikowanych genetycznie, należy to wykazać za pomocą dodatkowych dowodów.

Kryterium 6. Efektywne wykorzystanie surowców w produkcji produktu końcowego

Wymogi tego kryterium stosuje się do zakładu montażu produktu końcowego.

Ilość odpadów wytworzonych w procesie produkcji i pakowania produktów końcowych, przekazywanych na składowisko lub do spalania bez odzysku energii, nie może przekraczać:

- a) 8 % masy produktu końcowego w przypadku tamponów,
- b) 4 % masy produktu końcowego w przypadku wszystkich pozostałych produktów.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca musi potwierdzić spełnienie powyższych wymogów.

Wnioskodawca dostarcza dowody dotyczące ilości odpadów, które nie zostały ponownie wykorzystane w ramach procesu produkcyjnego lub których nie przetworzono na materiały lub energię.

Wnioskodawca przedstawia informacje na temat wszystkich poniższych elementów:

- a) masy produktu i opakowania,
- b) wszystkich strumieni odpadów powstałych podczas wytwarzania,
- c) odpowiednich technik przetwarzania frakcji odzyskanych odpadów oraz frakcji usuwanych odpadów przekazywanych na składowisko lub do spalania.

Ilość odpadów przekazanych na składowisko lub do spalania bez odzysku energii oblicza się jako różnicę między ilością odpadów wytworzonych a ilością odpadów odzyskanych (ponownie użytych, poddanych recyklingowi itp.).

Kryterium 7. Substancje objęte wyłączeniami i ograniczeniami

7.1. Ograniczenia dotyczące substancji sklasyfikowanych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1272/2008

Kryterium to ma zastosowanie do produktu końcowego oraz wszelkich jego części składowych.

O ile w tabeli 8 nie przewidziano odstępstwa, produkt końcowy ani żadne jego części składowe nie mogą zawierać substancji obecnych w składzie produktu (występujących pojedynczo lub w mieszaninach), którym przypisano jakiegokolwiek klasy zagrożenia, kategorii zagrożenia i kody zwrotów wskazujących rodzaj zagrożenia określone w tabeli 6, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008.

Tabela 6. Klasy i kategorie zagrożenia oraz powiązane zwroty wskazujące rodzaj zagrożenia objęte wyłączeniami

Rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość	
Kategoria 1A i 1B	Kategoria 2
H340 Może powodować wady genetyczne	H341 Podejrzewa się, że powoduje wady genetyczne
H350 Może powodować raka	H351 Podejrzewa się, że powoduje raka
H350i Wdychanie może powodować raka	-
H360F Może działać szkodliwie na płodność	H361f Podejrzewa się, że działa szkodliwie na płodność
H360D Może działać szkodliwie na dziecko w łonie matki	H361d Podejrzewa się, że działa szkodliwie na dziecko w łonie matki
H360FD Może działać szkodliwie na płodność. Może działać szkodliwie na dziecko w łonie matki	H361fd Podejrzewa się, że działa szkodliwie na płodność. Podejrzewa się, że działa szkodliwie na dziecko w łonie matki
H360Fd Może działać szkodliwie na płodność. Podejrzewa się, że działa szkodliwie na dziecko w łonie matki	H362 Może działać szkodliwie na dzieci karmione piersią
H360Df Może działać szkodliwie na dziecko w łonie matki. Podejrzewa się, że działa szkodliwie na płodność	
Toksyczność ostra	
Kategoria 1 i 2	Kategoria 3
H300 Połknięcie grozi śmiercią	H301 Działa toksycznie po połknięciu
H310 Grozi śmiercią w kontakcie ze skórą	H311 Działa toksycznie w kontakcie ze skórą
H330 Wdychanie grozi śmiercią	H331 Działa toksycznie w następstwie wdychania
H304 Połknięcie i dostanie się przez drogi oddechowe może grozić śmiercią	EUH070 Działa toksycznie w kontakcie z oczami

Działanie toksyczne na narządy docelowe	
Kategoria 1	Kategoria 2
H370 Powoduje uszkodzenie narządów	H371 Może spowodować uszkodzenie narządów
H372 Powoduje uszkodzenie narządów poprzez długotrwałe lub powtarzane narażenie	H373 Może powodować uszkodzenie narządów poprzez długotrwałe lub narażenie powtarzane
Działanie uczulające na układ oddechowy i skórę	
Kategoria 1A	Kategoria 1B
H317 Może powodować reakcję alergiczną skóry	H317 Może powodować reakcję alergiczną skóry
H334 Może powodować objawy alergii lub astmy lub trudności w oddychaniu w następstwie wdychania	H334 Może powodować objawy alergii lub astmy lub trudności w oddychaniu w następstwie wdychania
Substancje zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego, mające wpływ na zdrowie człowieka i środowisko	
Kategoria 1	Kategoria 2
EUH380: Może powodować zaburzenie funkcjonowania układu hormonalnego u ludzi	EUH381: Podejrzewa się, że powoduje zaburzenie funkcjonowania układu hormonalnego u ludzi
EUH430: Może powodować zaburzenie funkcjonowania układu hormonalnego w środowisku	EUH431: Podejrzewa się, że powoduje zaburzenie funkcjonowania układu hormonalnego w środowisku
Trwałe, wykazujące zdolność do bioakumulacji i toksyczne	
PBT	vPvB
EUH440: Akumuluje się w środowisku i organizmach żywych, w tym u ludzi	EUH441: W znacznym stopniu akumuluje się w środowisku i organizmach żywych, w tym u ludzi
Trwałe, mobilne i toksyczne	
PMT	vPvM
EUH450: Może powodować długotrwałe i rozproszone zanieczyszczenie zasobów wodnych	EUH451: Może powodować bardzo długotrwałe i rozproszone zanieczyszczenie zasobów wodnych

Produkt końcowy ani żadne jego części składowe nie mogą ponadto zawierać substancji obecnych w składzie produktu (występujących pojedynczo lub w mieszaninach) w stężeniu większym niż 0,010 % (wagowo), którym przypisano jakiejkolwiek klasy zagrożenia, kategorii zagrożenia i kody zwrotów wskazujących rodzaj zagrożenia określone w tabeli 7, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 – o ile w tabeli 8 nie przewidziano odstępstwa.

Tabela 7. Klasy i kategorie zagrożenia oraz powiązane zwroty wskazujące rodzaj zagrożenia objęte ograniczeniami

Stwarza zagrożenie dla środowiska wodnego

Kategoria 1 i 2	Kategoria 3 i 4
H400 Działa bardzo toksycznie na organizmy wodne	H412 Działa szkodliwie na organizmy wodne, powodując długotrwałe skutki
H410 Działa bardzo toksycznie na organizmy wodne, powodując długotrwałe skutki	H413 Może powodować długotrwałe szkodliwe skutki dla organizmów wodnych
H411 Działa toksycznie na organizmy wodne, powodując długotrwałe skutki	
Stwarza zagrożenie dla warstwy ozonowej	
H420 Działa szkodliwie na zdrowie publiczne i środowisko poprzez niszczące oddziaływanie na ozon w górnej warstwie atmosfery	

Tabela 8. Odstępstwa od ograniczeń dotyczących substancji objętych klasyfikacją zharmonizowaną zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008

Rodzaj substancji	Klasa zagrożenia, kategoria i zwrot wskazujący rodzaj zagrożenia będące przedmiotem odstępstwa	Warunki odstępstwa
2-metylo-2H-izotiazol-3-on (MIT)	H400, H314, H301, H311, H318, H410, H330 i H317	Tylko w tuszach rozpuszczalnych w wodzie i w stężeniu niższym niż 15 ppm w tuszu (przed zastosowaniem) oraz niższym niż 0,1 ppm w produkcie końcowym. Tusz musi spełniać wymogi określone w ramach kryterium 7.3.4.
Dibenzoesan glikolu dipropylenowego	H412	Tylko w klejach topliwych, które są używane do oznaczania wilgotności
Substancje i mieszaniny sklasyfikowane w ramach klasyfikacji zharmonizowanej jako H304	H304	Substancje o lepkości poniżej 20,5 cSt w temperaturze 40 °C.
Ditlenek tytanu (nanopostać)	H351	Tylko w przypadku zastosowania jako pigment. Nie może być stosowany w postaci proszku w produktach w spryskiwaczu.

Zwroty wskazujące rodzaj zagrożenia odnoszą się na ogół do substancji. Jeżeli jednak nie można uzyskać informacji dotyczących substancji, stosuje się zasady dotyczące klasyfikacji mieszanin.

Z powyższego wymogu wyłącza się stosowanie substancji lub mieszanin, które zostały zmodyfikowane chemicznie podczas procesu produkcji, tak aby nie występowały już żadne istotne zagrożenia, w odniesieniu do których substancja lub mieszanina została sklasyfikowana na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1272/2008.

Kryterium to nie ma zastosowania do:

- substancji nieobjętych zakresem rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, jak określono w art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia,
- substancji objętych przepisami art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 określającego kryteria pozwalające na wyłączenie substancji objętych załącznikiem V do tego rozporządzenia z wymogów dotyczących rejestracji, dalszych użytkowników i oceny.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza podpisaną deklarację zgodności z kryterium 7.1 wraz z odpowiednimi oświadczeniami producentów części składowych, wykazem wszystkich użytych substancji chemicznych, odpowiednimi kartami charakterystyki lub deklaracją dostawcy substancji chemicznych oraz wszelkimi odpowiednimi deklaracjami potwierdzającymi spełnienie wymogu.

W przypadku substancji objętych ograniczeniem i niemożliwych do uniknięcia zanieczyszczeń o objętej ograniczeniami klasyfikacji, aby oszacować ilość objętych ograniczeniami substancji lub zanieczyszczeń pozostałych w produkcie końcowym, stosuje się stężenie objętych ograniczeniami substancji lub zanieczyszczeń oraz przyjęty współczynnik retencji 100 %. W produkcie chemicznym mogą być obecne zanieczyszczenia w ilości do 0,0100 % m/m, chyba że zastosowanie mają dodatkowe ograniczenia zgodnie z kryterium 7.3.8. Substancje, o których wiadomo, że są uwalniane lub ulegają rozkładowi z substancji obecnych w składzie produktu, uważa się za substancje obecne w składzie produktu, a nie za zanieczyszczenia.

Należy przedłożyć uzasadnienia wszelkich odstępstw od współczynnika retencji 100 % (np. odparowanie rozpuszczalnika) lub modyfikacji chemicznej objętego ograniczeniem zanieczyszczenia.

W przypadku substancji zwolnionych z obowiązku spełnienia kryterium 7.1 (zob. załączniki IV i V do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006) do wykazania zgodności wystarcza stosowna deklaracja wnioskodawcy.

Ponieważ jedno pozwolenie na używanie oznakowania ekologicznego UE może obejmować szereg produktów lub potencjalnych produktów wykorzystujących te same chemikalia technologiczne, obliczenia wystarczy przedstawić jedynie dla każdego zanieczyszczenia w odniesieniu do objętego pozwoleniem produktu lub jego części składowej o najgorszej charakterystyce (np. części składowej najbardziej zadrukowanej w przypadku badania na obecność tuszów o objętej ograniczeniami klasyfikacji).

Dowolny dostawca w łańcuchu dostaw wnioskodawcy może również bezpośrednio dostarczyć właściwym organom wymienione powyżej dowody.

7.2. Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy (SVHC)

Kryterium to ma zastosowanie do produktu końcowego oraz wszelkich jego części składowych.

Produkt końcowy ani żadne jego części składowe nie mogą zawierać substancji obecnych w składzie produktu (występujących pojedynczo lub w mieszaninach) spełniających kryteria, o których mowa w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, zidentyfikowanych zgodnie z procedurą opisaną w art. 59 tego rozporządzenia i umieszczonych na liście kandydackiej substancji wzbudzających szczególnie duże obawy oczekujących na pozwolenie.

Ocena i weryfikacja

Wnioskodawca dostarcza podpisaną deklarację potwierdzającą, że produkt końcowy ani żadne jego części składowe nie zawierają żadnych substancji wzbudzających szczególnie duże obawy. Do deklaracji dołącza się karty charakterystyki wszystkich dostarczonych chemikaliów i materiałów wykorzystywanych do produkcji produktu końcowego i jego części składowych.

Wykaz substancji zidentyfikowanych jako substancje wzbudzające szczególnie duże obawy i znajdujących się na liście kandydackiej zgodnie z art. 59 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 znajduje się pod adresem:

<https://www.echa.europa.eu/candidate-list-table>.

Odniesienia do tego wykazu dokonuje się z datą złożenia wniosku o oznakowanie ekologiczne UE.

W przypadku niemożliwych do uniknięcia zanieczyszczeń zidentyfikowanych jako substancje wzbudzające szczególnie duże obawy, aby oszacować ilość zanieczyszczenia substancją wzbudzającą szczególnie duże obawy pozostałego w produkcie końcowym, stosuje się stężenie zanieczyszczenia oraz przyjęty współczynnik retencji 100 %. W produkcie chemicznym mogą być obecne zanieczyszczenia w ilości do 0,0100 % m/m, chyba że zastosowanie mają dodatkowe ograniczenia zgodnie z kryterium 7.3.8. Substancje, o których wiadomo, że są uwalniane lub ulegają rozkładowi z substancji obecnych w składzie produktu, uważa się za substancje obecne w składzie produktu, a nie za zanieczyszczenia.

Należy przedłożyć uzasadnienia wszelkich odstępstw od współczynnika retencji 100 % (np. odparowanie rozpuszczalnika) lub modyfikacji chemicznej zanieczyszczenia substancją wzbudzającą szczególnie duże obawy.

7.3. Inne szczególne ograniczenia

7.3.1 Określone substancje objęte wyłączeniami

Kryterium to ma zastosowanie do produktu końcowego oraz wszelkich jego części składowych.

Do produktu chemicznego stosowanego w produkcie końcowym ani w żadnych jego częściach składowych nie mogą być dodawane (pojedynczo lub w mieszaninach) następujące substancje:

- a) 5-chloro-2-metylo-4-izotiazolin-3-on (CMIT);
- b) akrylamid w superchłonnych polimerach;
- c) alkilofenole etoksylowane (APEO) i inne pochodne alkilofenoli [1]. Dopuszczalne są przeciwutleniacze fenolowe z zawadą przestrzenną o masie cząsteczkowej > 600 g/mol;
- d) środki przeciwbakteryjne (np. nanosrebro i triklosan);
- e) formaldehyd i substancje uwalniające formaldehyd [2];
- f) piżma nitrowe i piżma policykliczne;
- g) związki cynoorganiczne stosowane jako katalizatory w produkcji silikonu;
- h) parabeny;
- i) ftalany [3];
- j) substancje zidentyfikowane jako mające właściwości zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego;
- k) substancje uznane za potencjalne substancje zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego umieszczone w kategorii 1 lub 2 na unijnej liście priorytetowej substancji, które mają być dalej badane pod kątem zaburzeń funkcjonowania układu hormonalnego.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza podpisaną deklarację zgodności z tym kryterium, w stosownych przypadkach popartą deklaracjami dostawców. Substancje wymienione w ramach tego kryterium są dozwolone tylko jako zanieczyszczenia, i to w stężeniach niższych niż 0,0100 % m/m w produkcie chemicznym, chyba że zastosowanie mają dodatkowe ograniczenia zgodnie z kryterium 7.3.8. Substancje, o których wiadomo, że są uwalniane lub ulegają rozkładowi z substancji obecnych w składzie produktu, uważa się za substancje obecne w składzie produktu, a nie za zanieczyszczenia.

[Uwagi:

[1] Nazwa substancji = „Alkyl phenol”, na stronie: <https://echa.europa.eu/es/advanced-search-for-chemicals>

[2] Stosowanie formaldehydu i substancji uwalniających formaldehyd w spoiwach jest regulowane w ramach kryterium 7.3.5.

[3] Ftalan diizononylu (DINP) może być dozwolony, jeśli jest stosowany w preparatach klejowych w maksymalnym stężeniu 0,010 % m/m w preparacie klejowym.]

7.3.2 Substancje zapachowe

Kryterium to ma zastosowanie do produktu końcowego, wszelkich jego części składowych, oddzielnych części składowych oraz do opakowania.

Do produktu końcowego, jakiegokolwiek jego części składowej ani do oddzielnych części składowych, ani też do opakowania nie można dodawać substancji zapachowych.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza podpisaną deklarację zgodności z tym kryterium.

7.3.3 Emulsje

Kryterium to ma zastosowanie do produktu końcowego oraz wszelkich jego części składowych.

W produkcie ani w żadnej jego części składowej nie można stosować emulsji.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza podpisaną deklarację zgodności z powyższym kryterium.

7.3.4 Tusze i barwniki

Kryterium to ma zastosowanie do produktu końcowego oraz wszelkich jego części składowych. Wymóg nie dotyczy oddzielnych części składowych, opakowań handlowych ani kart charakterystyki produktu.

a) Nie barwi się ani nie zadrukowuje produktu końcowego ani żadnych jego części składowych.

b) Następujące części składowe są wyłączone z tego wymogu i mogą być barwione lub zadrukowywane:

(i) sznurki tamponów;

(ii) systemy zamykania;

(iii) materiały, które nie są w bezpośrednim kontakcie ze skórą, jeśli dany barwnik lub tusz pełni konkretne funkcje (np. zmniejszenie widoczności produktów przez białą lub jasną odzież, wskazanie stref przyczepienia taśm przylepnych, wskazanie wilgotności, wskazanie tylnej części produktu) lub służy celom dekoracyjnym.

W takich przypadkach zawartość antymonu, arsenu, baru, kadmu, chromu, ołowiu, rtęci, selenu, pierwszorzędowych amin aromatycznych i polichlorowanego bifenylu występujących jako zanieczyszczenie w barwnikach i tuszach nie może przekraczać wartości granicznych

określonych w rezolucji Rady Europy AP (89) 1 w sprawie stosowania barwników w materiałach z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi¹⁶.

Stosowane barwniki muszą ponadto spełniać następujące wymogi:

a) w przypadku zastosowania w materiałach z tworzyw sztucznych: wymogi określone w zaleceniu BfR nr IX dotyczącym barwników do tworzyw sztucznych i innych polimerów stosowanych w towarach¹⁷ lub załączniku 2¹⁸ i załączniku 10¹⁹ do rozporządzenia szwajcarskiego nr 817.023.21;

b) w przypadku zastosowania w materiałach celulozowych: wymogi określone w zaleceniu BfR nr XXXVI dotyczącym papieru i tektury przeznaczonych do kontaktu z żywnością²⁰.

Stosowane barwniki i tusze muszą również spełniać wymogi określone w ramach kryteriów 7.1 i 7.2.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza podpisaną deklarację zgodności z powyższym kryterium, w stosownych przypadkach popartą deklaracjami dostawców.

W przypadku stosowania barwników lub tuszy ich obecność uzasadnia się poprzez wskazanie szczególnej funkcji, jaką mają spełniać, oraz przedstawia się dokumenty potwierdzające, że zanieczyszczenia w barwniku lub tuszu spełniają wymogi określone w rezolucji Rady Europy AP (89) 1, a stosowane barwniki są zatwierdzone zgodnie z zaleceniem BfR nr IX dotyczącym barwników do tworzyw sztucznych i innych polimerów stosowanych w towarach, załącznikiem 2 i załącznikiem 10 do rozporządzenia szwajcarskiego nr 817.023.21 lub zaleceniem BfR nr XXXVI dotyczącym papieru i tektury przeznaczonych do kontaktu z żywnością.

7.3.5 Dodatkowe ograniczenia mające zastosowanie do spoiw

Zawartość wolnego formaldehydu w utwardzonym spoiwie (kleju) nie może przekraczać 10 ppm. Górny limit zawartości formaldehydu wytworzonego w trakcie produkcji spoiwa wynosi 250 ppm, przy pomiarze w nowo wytworzonej dyspersji polimerowej. Kleje termotopliwe są zwolnione z tego wymogu.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza podpisaną deklarację zgodności z powyższym kryterium, w stosownych przypadkach popartą deklaracjami dostawców, oraz karty charakterystyki każdej substancji/mieszaniny wraz ze wskazaniem ich stężenia w spoiwie.

¹⁶ Rada Europy, Komitet Ministrów, rezolucja AP (89) 1 w sprawie stosowania barwników w materiałach z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu z żywnością. Dostępne pod adresem: <https://rm.coe.int/16804f8648>.

¹⁷ <https://www.bfr.bund.de/cm/349/IX-Colorants-for-Plastics-and-other-Polymers-Used-in-Commodities.pdf>

¹⁸ https://www.blv.admin.ch/dam/blv/fr/dokumente/lebensmittel-und-ernaehrung/rechts-und-vollzugsgrundlagen/lebensmittelrecht2017/anhange2-verordnung-materialien-kontakt-lm-gg.pdf.download.pdf/Annexe_2.pdf.

¹⁹ <https://www.blv.admin.ch/dam/blv/en/dokumente/lebensmittel-und-ernaehrung/rechts-und-vollzugsgrundlagen/lebensmittelrecht2017/anhange10-verordnung-materialien-kontakt-lm-gg.pdf.download.pdf/Annex-10-ordinance-fdha-materials-and-articles-intended-to-come-into-contact-with-food-stuffs.pdf>.

²⁰ <https://www.dssmith.com/contentassets/1bbf9877253f458aa0eed26b76f2d705/360-english.pdf>

Wnioskodawca dostarcza również wyniki badań zawartości formaldehydu przeprowadzonych zgodnie z metodą badawczą ISO 14184-1:2011 lub równoważną.

7.3.6 Superchłonne polimery (SAP)

Superchłonne polimery użyte w produkcji:

- a) zawierają maksymalnie 1 000 ppm pozostałości monomerów [4], których klasyfikacja obejmuje zwroty wskazujące rodzaj zagrożenia H wymienione w kryterium 7.1. W przypadku poliakrylanu sodu limit ten stosuje się do sumy nieprzereagowanego kwasu akrylowego i związków sieciujących;
- b) mogą zawierać najwyżej 10 % (w/w) ekstraktów rozpuszczalnych w wodzie [5] i spełniających kryteria 7.1, 7.2 i 7.3.a. W odniesieniu do poliakrylanu sodu dotyczy to monomerów i oligomerów kwasu akrylowego o masie cząsteczkowej mniejszej niż masa cząsteczkowa superchłonnego polimeru zgodnie z normą ISO 17190;
- c) nie mogą zawierać akrylamidu.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza podpisaną deklarację zgodności z powyższym kryterium, w stosownych przypadkach popartą deklaracjami dostawców, oraz karty charakterystyki każdej substancji/mieszaniny wraz ze wskazaniem ich stężenia w produkcie końcowym.

Wnioskodawca dostarcza ponadto oświadczenie od dostawcy dokumentujące skład superchłonnych polimerów wykorzystanych w produkcji oraz ilość ekstraktu rozpuszczalnego w wodzie w superchłonnych polimerach. Do deklaracji załącza się karty charakterystyki lub wyniki badań ze wskazaniem pozostałości monomerów zawartych w SAP oraz ich ilości. Zalecane metody badania to ISO 17190 i WSP 210. Ilości objęte badaniem w odniesieniu do pozostałości monomerów i ekstraktów rozpuszczalnych są uśrednione na podstawie powtarzanych pomiarów przeprowadzonych w określonym czasie. Należy opisać zastosowane metody analiz i częstotliwość pomiarów na potrzeby analiz oraz podać informacje o laboratoriach, w których je przeprowadzono.

[Uwagi:

[4] Pozostałości monomerów to suma nieprzereagowanego kwasu akrylowego i związków sieciujących.

[5] Ekstrakty rozpuszczalne w wodzie obecne w SAP to monomery i oligomery kwasu akrylowego o masie cząsteczkowej mniejszej niż masa cząsteczkowa SAP oraz sole.]

7.3.7 Silikon

Kryterium to ma zastosowanie do paska zabezpieczającego.

- a) Nie można stosować powłok silikonowych na bazie rozpuszczalników.
- b) Mieszanina silikonowa [6] nie może zawierać oktametylocyklotetrasiloksanu D4 (CAS 556-67-2), dekametylocyklopentasiloksanu D5 (CAS 541-02-6) ani

dodekametylocykloheksasiloksanu D6 (CAS 540-97-6) w stężeniach powyżej 800 ppm (0,08 % m/m). Stężenie graniczne 800 ppm stosuje się do każdej substancji oddzielnie.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza deklarację zgodności z niniejszym kryterium, podpisaną przez producenta paska zabezpieczającego, do której załącza kartę charakterystyki.

[Uwaga:

[6] Mieszanina silikonowa w tym przypadku oznacza płynną mieszaninę złożoną z co najmniej dwóch surowców silikonowych, która jest stosowana jako powłoka na papierze ochronnym lub folii ochronnej stosowanych jako pasek zabezpieczający na niektórych wyrobach higienicznych dla kobiet (np. wkładkach higienicznych i podpaskach) lub na pieluchach dziecięcych.]

7.3.8 Inne substancje potencjalnie niebezpieczne

Kryterium to ma zastosowanie do zanieczyszczeń w produkcie końcowym.

Wymienione poniżej substancje chemiczne nie mogą być obecne w produkcie końcowym w stężeniu wyższym niż wskazane w tabeli 9.

Tabela 9. Wykaz substancji chemicznych podlegających ograniczeniom

Substancje	Ograniczenia
Formaldehyd	< 16 ppm
Dibenzo-p-dioksyiny („PCDD”): 2,3,7,8-TCDD; 1,2,3,7,8-PeCDD; 1,2,3,4,7,8-HxCDD; 1,2,3,6,7,8-HxCDD; 1,2,3,7,8,9-HxCDD; 1,2,3,4,6,7,8-HpCDD; OCDD	suma TEQ wykrytych kongenerów PCDD, PCDF i DLPCB < 2ng/kg
Dibenzofurany („PCDF”): 2,3,7,8-TCDF; 1,2,3,7,8-PeCDF; 2,3,4,7,8-PeCDF; 1,2,3,4,7,8-HxCDF; 1,2,3,6,7,8-HxCDF; 1,2,3,7,8,9-HxCDF; 2,3,4,6,7,8-HxCDF; 1,2,3,4,6,7,8-HpCDF; 1,2,3,4,7,8,9-HpCDF; OCDF	
DLPCBs: PCB 77; PCB 81; PCB 126; PCB 169; PCB 105; PCB 114; PCB 118; PCB 123; PCB 156; PCB 157; PCB 167; PCB189	
WWA	
Benzo[a]antracen; benzo[a]piren; benzo[e]piren; chryzen; benzo[b]fluoranten; benzo[k]fluoranten; dibenzo[a,h]antracen; benzo[j]fluoranten; benzo[g,h,i]perylene; indeno[1,2,3-cd]piren; fenantren; piren; antracen; fluoranten; naftalen	każdy WWA < 0,2 mg/kg łącznie WWA <1 mg/kg
Fenole	
Bisfenol A	< 0,02 %
Dietoksyłan nonylofenylu	< 10 mg/kg
Nonylofenol	< 10 mg/kg
Ftalany	
DINP, DEHP, DNOP, DIDP, BBP, DBP,	< 0,01 % każda

DiBP, DIHP, BMEP, DPP/DIPP, DnPP, DnHP, DMP, DHNUP, DCHP, DHxP, DIHxP, DIOP, DPrP, DNP, kwas 1,2-benzenodikarboksylowy, di-C6-10 estry alkilowe kwasu 1,2-benzenodikarboksylowego, mieszane diestry decylu oraz heksylu i oktylu	
Pestycydy	
Glifosat	< 0,5 mg/kg
AMPA – kwas aminometylofosfonowy	< 0,5 mg/kg
Kwintocen	< 0,5 mg/kg
Heksachlorobenzen	< 0,5 mg/kg
Związki cynoorganiczne	
Tributylocyna	< 2 ppb
Inne związki cynoorganiczne: monobutylocyna; dibutylocyna; trifenylocyna; dioktylocyna; monooktylocyna	każdy związek cynoorganiczny < 10 ppb
Metale ciężkie	
Antymon	< 30 mg/kg
Kadm	< 0,1 mg/kg
Chrom	< 1 mg/kg
Ołów	< 0,2 mg/kg
Rtęć	< 0,02 mg/kg

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza podpisaną deklarację zgodności z powyższym kryterium, w stosownych przypadkach popartą deklaracjami dostawców.

Wnioskodawca dostarcza dodatkowo wyniki analiz produktu końcowego. Badania należy przeprowadzić na reprezentatywnym produkcie. W przypadku produktów produkowanych w identyczny sposób (np. produkty higieniczne różnych rozmiarów) wystarczy przeprowadzić badania jednego rozmiaru produktu. Ewentualnie analizy można przeprowadzić oddzielnie dla każdego z materiałów wchodzących w skład końcowego (reprezentatywnego) produktu. Należy opisać zastosowane metody pomiarów na potrzeby analiz oraz podać datę wykonania tych pomiarów i informacje o laboratoriach, w których przeprowadzono analizy. Zalecane metody badawcze to NWSP 360.1R0 lub równoważne na potrzeby przygotowania próbki, NWSP 360.2R0 lub równoważne na potrzeby ekstrakcji analitów oraz NWSP 360.3R0 lub równoważne na potrzeby analizy instrumentalnej. Pomiary przeprowadza się co najmniej raz w roku.

Kryterium 8. Opakowanie

W ramach tego kryterium określono wymogi dotyczące opakowań handlowych i zbiorczych.

Nie stosuje się opakowań zbiorczych lub stosuje się opakowania zbiorcze wykonane wyłącznie z kartonu lub papieru.

a) Tektura lub papier wykorzystywane do produkcji opakowań

Opakowania handlowe z tektury lub papieru muszą zawierać co najmniej 40 % materiału pochodzącego z recyklingu.

Opakowania zbiorcze z tektury lub papieru muszą zawierać co najmniej 80 % materiału pochodzącego z recyklingu.

Pozostała część składu (100 % minus zawartość materiałów z recyklingu) tektury lub papieru wykorzystywanych do produkcji opakowań handlowych i zbiorczych musi posiadać ważne certyfikaty zrównoważonej gospodarki leśnej wydane w ramach systemu certyfikacji prowadzonego przez niezależne strony trzecie, takiego jak FSC, PEFC lub równoważnego. Organy certyfikacji wydające certyfikaty zrównoważonej gospodarki leśnej muszą być akredytowane/uznane przez ten system certyfikacji.

b) Tworzywa sztuczne wykorzystywane do produkcji opakowań

- Do dnia 31 grudnia 2026 r. należy zapewnić, aby opakowania handlowe wykonane z tworzyw sztucznych zawierały co najmniej 20 % materiału pochodzącego z recyklingu.
- Począwszy od dnia 1 stycznia 2027 r., opakowania handlowe wykonane z tworzyw sztucznych będą musiały zawierać co najmniej 35 % materiału pochodzącego z recyklingu.

c) Możliwość recyklingu

Opakowania handlowe (z kartonu/papieru albo tworzywa sztucznego) i opakowania zbiorcze (z kartonu lub papieru) muszą w co najmniej 95 % (wagowo) składać się z materiałów nadających się do recyklingu, przy czym 5 % pozostałych materiałów powinno być kompatybilne z procesami recyklingu.

d) Wymogi dodatkowe

- Nie dopuszcza się stosowania opakowań kompozytowych (handlowych i zbiorczych), mieszanych tworzyw sztucznych ani powlekania kartonu lub papieru tworzywami sztucznymi lub metalami.
- Na opakowaniu handlowym podaje się informację o zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach handlowych i zbiorczych oraz o możliwości ich recyklingu.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza 1) podpisaną deklarację zgodności, w której określa procentową zawartość materiałów z recyklingu w opakowaniu handlowym i – w stosownych przypadkach – opakowaniu zbiorczym; 2) deklarację zgodności, w której określa możliwość recyklingu opakowań handlowych i opakowań zbiorczych oraz 3) zdjęcie w wysokiej rozdzielczości przedstawiające opakowanie handlowe, na którym wyraźnie widać informacje dotyczące zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach handlowych i zbiorczych oraz możliwości ich recyklingu.

W przypadku opakowań handlowych właściwe organy ponownie sprawdzają deklarację zgodności, w której określono procentową zawartość tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, po 1 stycznia 2027 r.

Wnioskodawca dostarcza zweryfikowane dokumenty księgowe, z których wynika, że pozostała część składu (100 % minus zawartość materiałów z recyklingu) tektury lub papieru wykorzystywanych do produkcji opakowań handlowych i zbiorczych jest określona jako materiał certyfikowany zgodnie z obowiązującymi systemami FSC, PEFC lub równoważnymi. Zweryfikowane dokumenty księgowe muszą być ważne przez cały okres obowiązywania pozwolenia na używanie oznakowania ekologicznego UE. Właściwe organy ponownie sprawdzają dokumenty księgowe po upływie dwunastu miesięcy od daty wydania pozwolenia na używanie oznakowania ekologicznego UE.

Zawartość materiałów z recyklingu jest weryfikowana na podstawie norm EN 45557 lub ISO 14021, natomiast możliwość recyklingu jest weryfikowana na podstawie norm EN 13430 lub ISO 18604.

Zawartość tworzyw sztucznych z recyklingu w opakowaniu musi być zgodna z normami dotyczącymi łańcucha kontroli pochodzenia produktu, takimi jak ISO 22095 lub EN 15343. Dopuszcza się stosowanie metod równoważnych, jeżeli zostaną one uznane za równoważne przez stronę trzecią, i dołącza się do nich szczegółowe wyjaśnienia potwierdzające spełnienie tego wymogu oraz odpowiednie dokumenty uzupełniające. Należy dostarczyć faktury potwierdzające zakup materiału pochodzącego z recyklingu.

Ponadto należy zbadać możliwość recyklingu (dostępność i kompatybilność w procesie recyklingu) opakowań za pomocą standardowych protokołów badań. Możliwość recyklingu opakowań z tektury lub papieru ocenia się w drodze badania podatności na ponowne rozwłóknienie i w tym przypadku wnioskodawca musi wykazać podatność tektury lub papieru na ponowne rozwłóknienie, oraz dostarczyć odpowiednie wyniki badań przeprowadzonych zgodnie z metodą PTS-RH 021, systemem oceny ATICELCA 501 lub równoważnymi standardowymi metodami, które są akceptowane przez właściwy organ jako zapewniające dane o równoważnej jakości naukowej. Dopuszcza się stosowanie systemów segregacji lub kontrolowanego mieszania, takich jak RecyClass, jako niezależnych systemów certyfikacji opakowań z tworzyw sztucznych prowadzonych przez osoby trzecie. Dopuszcza się stosowanie metod równoważnych, jeżeli zostaną one uznane za równoważne przez stronę trzecią.

Kryterium 9. Wskazówki dotyczące stosowania i usuwania produktu oraz opakowania

Instrukcje stosowania produktu końcowego umieszcza się na opakowaniu lub w formie drukowanej lub cyfrowej ulotki

Na opakowaniu handlowym muszą znajdować się wskazówki dotyczące usuwania opakowania handlowego, opakowania zbiorczego (jeśli występuje) i oddzielnych części

składowych oraz wskazówki dotyczące usuwania zużytego produktu. Na opakowaniu handlowym umieszcza się następujące informacje w formie instrukcji pisemnej lub wizualnych symboli:

- że opakowania handlowego, opakowania zbiorczego (jeżeli występuje), oddzielnych części składowych i zużytego produktu nie należy spłukiwać w toaletach, oraz
- jak prawidłowo usunąć opakowanie handlowe, opakowanie zbiorcze (jeżeli występuje), oddzielne części składowe i zużyty produkt.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza zdjęcie w wysokiej rozdzielczości przedstawiające instrukcję użytkowania produktu.

Wnioskodawca dostarcza zdjęcie w wysokiej rozdzielczości przedstawiające opakowanie handlowe, na którym wyraźnie widać informacje dotyczące usuwania.

Kryterium 10. Zdatność do użycia i jakość produktu

Efektywność/jakość produktu końcowego musi być zadowalająca i odpowiadać co najmniej produktom, które zostały już wprowadzone do obrotu.

Zdatność do użycia badana jest pod kątem właściwości i parametrów podanych w tabeli 10. Jeśli określone zostały progi wydajności, należy ich przestrzegać.

Tabela 10. Właściwości i parametry opisujące stopień zdatności do użycia testowanego produktu

Właściwość		Wymagane badanie (próg wydajności)			
		Pieluszki dziecięce	Podpaski higieniczne dla kobiet	Tampony	Wkładki laktacyjne
Test praktyczny	U1. Absorpcja i ochrona przed wyciekami (¹)	Badanie przez panel konsumentów (80 % konsumentów uczestniczących w badaniu produktu uznało jego wydajność za zadowalającą)			
	U2. Suchość skóry	Badanie przez panel konsumentów (80 % konsumentów uczestniczących w badaniu produktu uznało jego wydajność za zadowalającą)	Nie dotyczy	Podobnie jak w przypadku pieluszek dziecięcych i podasek higienicznych dla kobiet	
	U3. Dopasowanie i wygoda	Badanie przez panel konsumentów (80 % konsumentów uczestniczących w badaniu produktu uznało jego wydajność za zadowalającą)			
	U4. Ogólna wydajność	Badanie przez panel konsumentów (80 % konsumentów uczestniczących w badaniu produktu uznało jego wydajność za zadowalającą)			

Testy techniczne	T1. Absorpcja i ochrona przed wyciekami ⁽¹⁾	Wskaźnik absorpcji i chłonność przed wyciekami	Metoda sztucznej pochwy	Podobnie jak w przypadku pieluszek dziecięcych i podasek higienicznych dla kobiet
	T2. Suchość skóry ⁽¹⁾	Pomiar przeznaskórkowej utraty wody (TEWL), metoda ponownego nawilżania lub badanie korneometrem	Nie dotyczy	Podobnie jak w przypadku pieluszek dziecięcych i podasek higienicznych dla kobiet

⁽¹⁾ Wkładki higieniczne mające na celu ochronę bielizny damskiej (cienkie wkładki higieniczne) są wyłączone z tych wymogów.

Ocena i weryfikacja:

Dostarcza się sprawozdanie z testów praktycznych i technicznych. Sprawozdanie z testów musi zawierać co najmniej opis zastosowanych metod testowych, wyników testów i danych. Testy przeprowadzają laboratoria uprawnione do wdrażania systemów zarządzania jakością.

Testy przeprowadza się w odniesieniu do konkretnego rodzaju i rozmiaru produktów, których dotyczy wnioski o oznakowanie ekologiczne UE. Niemniej jednak, jeżeli można wykazać, że produkty mają te same wyniki, przeprowadza się testy tylko dla jednego rozmiaru lub reprezentatywnej próby różnych rozmiarów dla każdego wzoru produktu.

Aby zagwarantować powtarzalność wyników, należy zachować szczególną ostrożność, jeśli chodzi o pobieranie próbek, transport i przechowywanie produktów. Ze względu na ryzyko zmiany wydajności produktów lub opakowań zaleca się, aby nie dokonywać anonimizacji produktów ani ich przepakowywania w neutralne opakowania, chyba że taką zmianę można wykluczyć.

Informacje dotyczące badań są udostępniane właściwym organom z zachowaniem zasad poufności. Wyniki badań należy objaśnić i przedstawić z użyciem języka, jednostek i symboli, które są zrozumiałe dla użytkownika. Określa się następujące elementy: miejsce i datę przeprowadzenia testów; kryteria wyboru testowanych produktów i ich reprezentatywność; testowane właściwości oraz – w stosownych przypadkach – powody nieuwzględnienia innych właściwości; zastosowane metody testów oraz ich ewentualne ograniczenia. Należy przedstawić jednoznaczne wytyczne dotyczące wykorzystania wyników badań.

Dodatkowe wytyczne na potrzeby testów praktycznych:

— Pobieranie próbek, przebieg testów, rekrutacja uczestników paneli i analiza wyników testów powinny być zgodne z przyjętymi praktykami statystycznymi (AFNOR Q 34-019, ASTM E 1958-07E 1 lub równoważnymi).

— Każdy produkt oceniany jest na podstawie kwestionariusza. Testowanie ma trwać co najmniej 72 godziny, a gdy jest to możliwe — cały tydzień, oraz należy przeprowadzać je w normalnych warunkach stosowania produktu;

— Zalecana liczba testujących wynosi co najmniej 30 (w przypadku produktów o specjalnym przeznaczeniu lub nieprzeznaczonych dla jednej płci). Wszystkie osoby biorące udział w badaniu powinny być aktualnymi użytkownikami konkretnego rodzaju/rozmiaru testowanego produktu.

— W przypadku gdy produkt nie jest specjalnie przeznaczony dla danej płci, stosunek przedstawicieli poszczególnych płci wynosi 1:1.

— W badaniu uczestniczy grupa osób reprezentujących proporcjonalnie różne grupy konsumentów obecnych na rynku. Należy jasno określić wiek, państwo i płeć.

— W teście nie uczestniczą osoby chore ani osoby z przewlekłymi chorobami skóry. W przypadkach osób, które zachorują w czasie trwania badania, należy wskazać to w kwestionariuszu — odpowiedzi takiej osoby nie są brane pod uwagę przy ocenie.

— W przypadku wszystkich testów praktycznych (wchłanianie i ochrona przed przeciekaniem, suchość skóry, dopasowanie i wygoda oraz ogólna wydajność) 80 % testujących produkt konsumentów powinno ocenić jego wydajność jako zadowalającą, a każdy konsument powinien przyznać powyżej 60 punktów (w skali od 1 do 100). Ewentualnie 80 % konsumentów uczestniczących w testach powinno ocenić produkt jako dobry lub bardzo dobry (przy pięciu możliwościach określenia jakości: bardzo słaba, słaba, średnia, dobra, bardzo dobra).

— Po zakończeniu oceny przez użytkowników wyniki poddaje się obróbce statystycznej.

— Należy przekazać informacje o czynnikach zewnętrznych, takich jak marka, udziały w rynku i reklama, które mogą mieć wpływ na postrzeganie wydajności produktu.

Dodatkowe wymogi dotyczące testów technicznych:

— metody testów powinny być w możliwie szerokim zakresie odpowiednie dla danego produktu, odtwarzalne i rygorystyczne,

— należy przetestować przynajmniej pięć próbek. Średnie wyniki przedstawia się wraz ze wskazaniem standardowego odchylenia.

— Testy techniczne zalecane w przypadku wkładek do karmienia są takie same jak w przypadku pieluszek dla dzieci i podpasiek higienicznych dla kobiet.

Należy dołączyć opis produktu i informacje dotyczące jego masy, wymiarów i cech budowy zgodnie z informacjami podanymi w treści wniosku dotyczącej ogólnej oceny i weryfikacji.

Kryterium 11. Społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw w odniesieniu do aspektów pracy

W ramach tego kryterium określono wymogi mające zastosowanie do zakładu końcowego montażu chłonnych środków higienicznych.

Uwzględniając trójstronną deklarację zasad dotyczących przedsiębiorstw międzynarodowych i polityki społecznej Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP)²¹, inicjatywę ONZ Global Compact (filar 2)²², wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka²³ oraz wytyczne OECD dla przedsiębiorstw międzynarodowych²⁴, wnioskodawca uzyskuje weryfikację osoby trzeciej, popartą audytami na miejscu, stwierdzającą, że w zakładzie końcowego montażu produktu przestrzegano obowiązujących zasad zawartych w wymienionych dokumentach międzynarodowych i w przepisach uzupełniających wymienionych poniżej.

Podstawowe konwencje MOP:

(i) praca dzieci:

— Konwencja dotycząca najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia z 1973 r. (nr 138),

— Konwencja dotycząca zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci z 1999 r. (nr 182);

(ii) praca przymusowa lub obowiązkowa:

— Konwencja dotycząca pracy przymusowej lub obowiązkowej z 1930 r. (nr 29) i protokół z 2014 r. do Konwencji dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej,

— Konwencja o zniesieniu pracy przymusowej z 1957 r. (nr 105);

(iii) wolność zrzeszania się i prawo do rokowań zbiorowych:

— Konwencja dotycząca wolności związkowej i ochrony praw związkowych z 1948 r. (nr 87),

— Konwencja dotycząca stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych z 1949 r. (nr 98);

(iv) dyskryminacja:

— Konwencja dotycząca jednakowego wynagrodzenia dla pracujących mężczyzn i kobiet za pracę jednakowej wartości z 1951 r. (nr 100),

²¹ ILO NORMLEX (<http://www.ilo.org/dyn/normlex/en>) oraz pomocnicze wytyczne.

²² Inicjatywa ONZ Global Compact (filar 2), <https://www.unglobalcompact.org/what-is-gc/participants/141550>.

²³ Wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka, <https://www.unglobalcompact.org/library/2>.

²⁴ Wytyczne OECD dla przedsiębiorstw międzynarodowych, <https://www.oecd.org/daf/inv/mne/48004323.pdf>.

— Konwencja dotycząca dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu z 1958 r. (nr 111);

Przepisy uzupełniające:

(v) godziny pracy:

— Konwencja MOP dotycząca ograniczenia czasu pracy do ośmiu godzin dziennie i czterdziestu ośmiu godzin tygodniowo w zakładach przemysłowych z 1919 r. (nr 1),

— Konwencja MOP o odpoczynku tygodniowym w zakładach przemysłowych z 1921 r. (nr 14);

(vi) wynagrodzenie:

— Konwencja MOP dotycząca metod ustalania płac minimalnych z 1970 r. (nr 131),

— Konwencja dotycząca corocznych płatnych urlopów (zrewidowana) z 1970 r. (nr 132);

— płaca zapewniająca utrzymanie: Wnioskodawca dopilnowuje, aby płace (z wyłączeniem wszelkich podatków, premii, dodatków lub wynagrodzeń za godziny nadliczbowe) za normalny tygodniowy czas pracy (nieprzekraczający 48 godzin) były wystarczające do zaspokojenia podstawowych potrzeb (zakwaterowanie, energia, żywność, odzież, opieka zdrowotna, edukacja, woda pitna, opieka nad dziećmi i transport) pracownika i czteroosobowej rodziny oraz aby zapewniały dochód rozporządzalny. Wdrażanie jest poddawane audytowi z zastosowaniem wytycznych SA8000²⁵ dotyczących wynagrodzenia.

(vii) bezpieczeństwo i higiena pracy:

— Konwencja MOP dotycząca bezpieczeństwa przy używaniu substancji i preparatów chemicznych w pracy z 1981 r. (nr 170),

— Konwencja MOP dotycząca bezpieczeństwa, zdrowia pracowników i środowiska pracy z 1990 r. (nr 155),

— Konwencja MOP dotycząca ochrony pracowników przed zagrożeniami zawodowymi w miejscach pracy, spowodowanymi zanieczyszczeniem powietrza, hałasem i wibracją z 1977 r. (nr 148);

(viii) ochrona socjalna i włączenie społeczne:

— Konwencja MOP dotycząca opieki lekarskiej i zasiłków chorobowych z 1969 r. (nr 130),

— Konwencja MOP dotycząca minimalnych norm zabezpieczenia społecznego z 1952 r. (nr 102),

²⁵ Social Accountability International, Social Accountability 8000 International Standard, <http://www.sa-intl.org>.

— Konwencja MOP dotycząca świadczeń z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej z 1964 r. (nr 121),

— Konwencja MOP o traktowaniu pracowników obcych na równi z krajowymi w zakresie odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki przy pracy z 1925 r. (nr 19),

— Konwencja MOP dotycząca ochrony macierzyństwa z 2000 r. (nr 183);

(ix) uzasadnione zwolnienie:

— Konwencja MOP dotycząca rozwiązywania stosunku pracy z inicjatywy pracodawcy z 1982 r. (nr 158).

W miejscach, w których prawo do wolności zrzeszania się i rokowań zbiorowych jest ograniczone na mocy prawa, przedsiębiorstwo nie ogranicza pracownikom możliwości tworzenia alternatywnych mechanizmów zgłaszania skarg i ochrony swoich praw w odniesieniu do warunków pracy i warunków zatrudnienia, a także uznaje legalne organizacje pracownicze, z którymi może nawiązać dialog na temat kwestii związanych z miejscem pracy.

Proces audytu obejmuje konsultacje z lokalnymi, niezależnymi od branży zewnętrznymi organizacjami zainteresowanych stron, w tym związkami zawodowymi, organizacjami społecznymi, organizacjami pozarządowymi i ekspertami z dziedziny pracy. Konstruktywne konsultacje odbywają się z udziałem co najmniej dwóch zainteresowanych stron z dwóch różnych podgrup. W miejscach, w których prawo krajowe nie może zapewnić odpowiedniej społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw na podstawie wyżej wymienionych konwencji międzynarodowych, proces audytu obejmuje audyty przeprowadzane przez stronę trzecią, polegające na niezapowiedzianych inspekcjach na miejscu dokonywanych przez niezależne od branży osoby oceniające.

W okresie obowiązywania pozwolenia na używanie oznakowania ekologicznego UE wnioskodawca publikuje w internecie zbiorcze wyniki i najważniejsze wnioski z audytów (w tym szczegółowe informacje dotyczące: a) liczby i charakteru przypadków poważnego naruszenia praw pracowniczych oraz zasad BHP; b) strategii remediacji – w przypadkach gdy remediacja obejmuje zapobieganie według wytycznych ONZ; c) oceny podstawowych przyczyn uporczywego naruszania praw, wynikającej z konsultacji z zainteresowanymi stronami – z kim przeprowadzono konsultacje, jakie kwestie poruszono, jaki miało to wpływ na plan działań naprawczych), aby udostępnić zainteresowanym konsumentom informacje na temat swojej działalności.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca wykazuje zgodność z tymi wymogami poprzez dostarczenie kopii najnowszej wersji swojego kodeksu postępowania, który musi być zgodny z powyższymi przepisami, oraz kopii uzupełniających sprawozdań z audytu w odniesieniu do każdego zakładu końcowego montażu produktu dla modeli, które mają zostać objęte oznakowaniem ekologicznym, oraz podaje link do publikacji wyników i ustaleń w internecie.

Audyty na miejscu prowadzone przez osoby trzecie są przeprowadzane przez wykwalifikowanych audytorów w celu oceny, czy zakłady produkcyjne spełniają normy społeczne i określone w kodeksach postępowania lub – w państwach gdzie ratyfikowano Konwencję nr 81 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącą inspekcji pracy w przemyśle i handlu z 1947 r., a nadzór MOP wykazuje, że krajowy system inspekcji pracy jest skuteczny²⁶ i zakres systemów inspekcji obejmuje obszary wymienione powyżej²⁷ – przez inspektorów pracy wyznaczanych przez organ publiczny.

Można przedstawić ważne poświadczenia z systemów lub inspekcji stron trzecich, które przeprowadzają audyt zgodności z mającymi zastosowanie zasadami wymienionych podstawowych konwencji MOP oraz z dodatkowymi przepisami dotyczącymi godzin pracy, wynagrodzenia oraz zdrowia i bezpieczeństwa, a także konsultacji z zainteresowanymi stronami. W dniu składania wniosku poświadczenia te nie mogą być starsze niż 12 miesięcy.

Kryterium 12. Informacje widniejące na oznakowaniu ekologicznym UE

Oznakowanie ekologiczne UE może być umieszczone na opakowaniu handlowym produktu. Jeśli stosowana jest nieobowiązkowa etykieta z polem tekstowym, zawiera ona następujące trzy oświadczenia:

- „Zaprojektowane w celu zmniejszenia wpływu na środowisko”,
- „Spełnia surowe wymogi dotyczące substancji szkodliwych”,
- „Potwierdzona skuteczność”.

Wnioskodawca postępuje zgodnie z instrukcjami stosowania logo oznakowania ekologicznego UE przedstawionymi w wytycznych dotyczących logo oznakowania ekologicznego UE:

http://ec.europa.eu/environment/ecolabel/documents/logo_guidelines.pdf

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza deklarację zgodności z powyższym wymogiem oraz zdjęcie w wysokiej rozdzielczości przedstawiające opakowanie handlowe produktu, na którym wyraźnie widać etykietę, numer rejestracji/pozwolenia oraz – w razie potrzeby – oświadczenia, które można umieścić na opakowaniu wraz z etykietą.

²⁶ Zob. przypis 21.

²⁷ Zob. przypis 21.